

WSan WSan

illust : MOOK CHU story : จุสราภา

๑

พรเทพี

ท่ามกลางความมืดมิดที่รับรู้ได้ว่าแสงแว้งว้าง ดวงตามคมพยายามมองกวาดไปรอบตัวก็ไม่เห็นสิ่งใด รวมถึงรู้สึกเหมือนลอยล่องอยู่กลางอากาศ

ราวกับอยู่ในฝัน...

พลันแสงเรืองรองก็ส่องสว่างมาจากที่ไกล ๆ ให้ต้องหรีตามองก่อนจะปรากฏให้เห็นร่างผุดผาด แต่งองค์ทรงเครื่องดั่งเทพี ร่างเรืองรองนั้นลอยเข้ามาใกล้

ริมฝีปากบางแยมยิ้มให้เขา ผู้เป็นเจ้าของดวงตาที่เขาแต่จับจ้องไปที่ดวงหน้านวล ร่างเรืองรองนั้นมีได้เอื้อนเอ่ยสิ่งใดออกมาเพียงแต่หยิบยื่นบางสิ่งมาให้

แหวนประดับทับทิมเม็ดสวยถูกยื่นมาตรงหน้า ทำให้เขาต้องยื่นมือออกไปรับมาพินิจความงาม

“ดูแลให้ดี อย่าให้มีราศีมามัวหมอง”

เสียงหวานใสเอื่อยเพียงเท่านั้น ก็ลอยล่องกลับไปจนเกินกว่าที่เขาจะไขว่คว้าได้

เฮือก!

“คุณชาย ตื่นสักทีคะ บัวเรียกอยู่นานสองนานเลย”

ดวงตาใสจ้องมองเพดานอยู่ครู่หนึ่ง กะพริบตาปริบๆ แล้ว
เหลือบมองข้างตัว

“พี่บัว” เรียกอดีตพี่เลี้ยงเสียงเบาแล้วลุกขึ้นนั่ง

“วันนี้หลับสนิทเพียวคะคุณชาย ฝันได้อยู่หรือคะ” เข้าพลาง
ขำคิกล้อเจ้านาย

“ฝันดีหรือไม่ก็ไม่รู้ แต่ไฉไลไปเล่าให้ฟังทีเดียวก่อนครับ”

“เช่นนั้นก็ลุกขึ้นมาล้างหน้าล้างตาเถอะคะ อีกเดี๋ยวท่านชาย
คงพร้อมที่โต๊ะเสวยแล้ว”

“ครับ พี่บัวมีอะไรก็ไปทำเถอะ คงไม่นอนต่อแล้ว”

“แน่นอนคะ”

“พี่บัว เพิ่งโตแล้ว ยี่สิบสองแล้วนะครับ” เอ่ยปรามเสียงเรียบ
จนบัวรีบใช้ครวบน้ำแต่เรียกพี่หลุดหัวเราะอีกครา

“เจ้าคะคุณชายพรเทพพี่ของบัว”

หม่อมราชวงศ์พรเทพ ภาณุรัศมี หรือคุณชายเฟื่อง คุณชาย
คนรองแห่งวังภาณุรัศมี วังเก่าแก่บนถนนแพ่งนรา เขาทอดมอง
อดีตพี่เลี้ยงจนลับสายตา เอียงคอไปมาคลายความเมื่อยลำแล้วจึง
ก้าวย่ำลงบนพื้นไม้ขัดมัน พาดตัวเองไปขัดสีฉวีวรรณในยามเช้าอย่าง
เป็นกิจวัตร

เขามักจะตื่นนอนก่อนใครๆ โดยไม่ต้องลำบากบัวรีบใช้ให้
ขึ้นมาปลุก แต่ยามใดที่ไม่เห็นร่างระหงของคุณชายลงมาข้างล่าง
ก่อนแปดโมงเช้า จำต้องเป็นหน้าที่ของบัว อดีตพี่เลี้ยงขึ้นมาปลุก
ให้ตื่นจากนิทราก่อนท่านพ่อจะลงมาถึงโต๊ะเสวย

พรเทพพี่มักจะมีรอยยิ้มบางเสมอเมื่อได้ยินใครต่อใครเรียกชื่อ
จริงที่หม่อมแม่ตั้งให้

พรเทพี มาจาก พรจากเทพี เพราะเมื่อตอนตั้งครรภ์เขา

หม่อมแม่ฝันเห็นเทพีนางหนึ่งลอยลงมามอบแก้วแสงเรืองรองให้กับมือ

เพราะอย่างนั้นหม่อมแม่ถึงตั้งชื่อให้เขาว่าพรเทพี ทั้งยังคล้องจองกับชื่อของพี่สาวคนโต

“พี่แพง กุ้งของน้องนะ”

“ก็ช่วยไม่ได้ มัวแต่พูดเล่นกับพี่บัวอยู่นั่นแหละ”

สองเสียงใสตกเสียงกัน ทำให้พรเทพีแย้มรอยยิ้มขณะเดินลงมาจากชั้นสอง มักจะเป็นกิจวัตรเสมอที่เธอจะต้องได้ยินเสียงพี่กับน้องต้อนรับเช้าวันใหม่

นั่นพี่สาวคนโต หม่อมราชวงศ์ทิพย์ชลธร ภาณุรัศมี หรือคุณหญิงแพง พี่สาวคนโตวัยยี่สิบห้า สาวสะพรั่งรูปโฉมงดงามที่มักมาพร้อมกับน้ำเสียงเย็นใสราวน้ำทิพย์ เธอเป็นอาจารย์ฝึกหัดคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยยานเลียบถนนหน้าวัง

ส่วนอีกคนที่ดูกำกันั้นคือ หม่อมราชวงศ์ตรีนารา ภาณุรัศมี หรือคุณหญิงฟาง น้องเล็กสุดท้องของวังภาณุรัศมี เธออ่อนเดือกว่าพรเทพีไม่เท่าไรเพราะตั้งครรภ์ไล่เลี่ยกัน ตอนนี้อายุยี่สิบสองเท่ากันกับเขา เพิ่งจบการศึกษาจากคณะพาณิชยศาสตร์ คอลเลจที่ปิ่นัง และยังไม่มีการทำอะไรนอกจากขอหายใจในพระนครให้เต็มอ้อมหลังจากบ้านไปนานหลายปี

คงสงสัยละสิว่าหากเป็นพี่น้องกันจะมาตั้งครรภ์ไล่เลี่ยกันได้อย่างไร

มียากเลย ก็เขาและพี่น้องสองสาวเป็นลูกคนละแม่กัน

“อ้าวเจ้าเฟื่อง รีบมาแย่งสำหรับพี่กับน้องเขาเร็วเข้า อยากจะรู้ว่าเขานี้ใครจะชนะ”

เสียงใจดีแต่ทรงพลังนั้นมาจากท่านพ่อ หม่อมเจ้าเทพอาทิ ภาณุรัศมี ผู้ที่ต้องนั่งประจำอยู่หัวโต๊ะในทุกๆ เช้า โดยมี หม่อมเจ้าหญิงศรัยฉัตร ภาณุรัศมี หม่อมแม่ใหญ่ ภรรยาศหม่อมเจ้าหญิง

ของท่านพ่อผู้แสนใจดี มารดาของสองสาวพี่น้องคุณหญิงแพ่ง
คุณหญิงฟางนั่งประกบทางด้านขวามือ

ส่วนอีกข้างคือ หม่อมจิตรา ภาณุรัศมี ภรรยาสามัญชนคน
เดียวของท่านชายเทพ อดีตพระพี่เลี้ยงท่านชายวังนพจักร

หม่อมจิตราคือแม่ของเขาเอง

“โอ ท่านพ่อ เคยเห็นเจ้าเฟื่องร่วมสงครามกับลูกเสียเมื่อไร
มีแต่จะยกนุ้ยยกนี้ให้ทั้ง ๆ ที่ลูกยังไม่ทันเอ่ยปาก”

พรเทพหย่อนตัวลงนั่งข้างมารดาแล้วยิ้มเข้ากับคำเข้าของน้อง
สาว

ถึงจะเกิดก่อนเกิดหลัง แต่พรเทพก็ไม่ได้ร้องขอตริณารวให้
เรียกเขาว่าพี่ เพราะสนิทกันมาตั้งแต่เด็กอย่างเพื่อนวัยเดียวกัน
ความสนิทจึงทำให้ช่องว่างของการเป็นพี่น้องลดลง แม้จะมีช่วงที่
น้องสาวต้องจากไปเรียนไกลถึงต่างประเทศ ก็ยังได้เขียนจดหมาย
หากันอยู่ จึงยังคงความสนิทไว้ไม่เสื่อมคลายอย่างพี่น้องบ้านอื่น

“แล้วจะแย่งกั๊กกับพี่แพ่งไปทำไม มีอีกตั้งหลายสิบตัวในครัว”
เขาว่าพร้อมตักกั๊กในตู้ฉีอีกตัวหนึ่งใส่จานน้องสาว

“ก็เป็นการกั๊กมอร์นิ่ง”

“ถามพี่หรือยังเถอะ”

“จะไม่เล่นกับน้องแล้วจ้ะ” ตริณารวหันไปบั่นปิ้งใส่พี่สาว
คนโต พาให้รอบโต๊ะอาหารแยมย้มขึ้น

“อ้อ คุณแพ่ง ตาม่วงเพ็งมาแจ้งว่าน้ำกลั่นหมดคะ ยังไงเข้านี้
ออกไปพร้อมท่านพ่อนะคะ”

“ได้คะหม่อมแม่เล็ก ดีเลย ท่านพ่อจะได้แวะซื้อสยามรัฐตรง
ท่าพระจันทร์ด้วย ดีไหมคะ”

ท่านชายเทพยกยิ้มทั้ง ๆ ที่เคี้ยวข้าวอยู่ในโอษฐ์ “นี่กลายเป็น
พ่อตตินิยายลูกไปแล้วหญิงแพ่ง”

คุณหญิงแพ่งหัวเราะรับคำบิดา ตริณารวฟังแล้วก็หันมาเบิกตา

“นิยายในสยามรัฐ เรื่องสี่แผ่นดินหรือคะ ดังถึงที่ปิ่นเกลียว
พวกนักเรียนไทยชอบพูดถึงกัน”

“ใช่ เห็นคุณนักเขียนท่านว่าใกล้จะจบเรื่องแล้วด้วย อยากให้ออกหนังสือจัง”

สองศรีพี่น้องตอบรับกันไปมา

พรเทพรีบฟังแล้วรับประทานอาหารเจียบ ๆ ตามวิสัย เขาเองก็พอได้ตามอ่านนิยายเรื่องนั้นมาบ้างเพราะพี่สาวมักจะคะยั้นคะยอให้อ่านแล้วพูดคุยถึงเนื้อเรื่องไปด้วยกัน

“เมื่อเช้าตื่นสายหरोเจ้าเฟื่อง” หม่อมจิดราถามบุตรชายเสียงเบา

“เจ้าคะหม่อม บัวขึ้นไปเรียกอยู่เกือบนาที่เจ้าคะ คิดว่าหากเรียกอีกทียังไม่ตื่นจะโทรศัพท์หาโรงหมอแล้วเจ้าคะ”

“พี่บัว”

เสียงหัวเราะดังครืนไปทั่วห้องกระยาหาร หม่อมแม่ใหญ่มองดูลูกชายยิ้ม ๆ แล้วเอ่ยถาม

“เมื่อคืนนอนดิ๊กหรือเจ้าเฟื่อง”

“อ้อ...ก็เวลาปกติเลยครับหม่อมแม่ใหญ่ แต่เหมือนลูก...ฝัน”

ทุกสายตาด่างจับจ้องมาที่เขาเป็นทางเดียว พรเทพรีบซ่อนส้อมในมือเป็นสัญญาณว่าอิมแล้ว ให้บัวรับใช้เข้ามารับจานไปเก็บ แล้วนึกถึงความฝันเลือนราง แต่พาเขาดำดิ่งจนไม่ได้ยินเสียงปลุก

“หรือเพราะหญิงฟางชวนดูกินรีที่ศาลาเฉลิมไทยเมื่อวานก็ไม่ทราบครับ ลูกฝันว่าลูกบินอยู่ที่ไหนสักแห่ง” เล่าพลางกลัวหัวเราะคนถูกพูดถึงอย่างตริณาราก็พลอยขำไปด้วยกับความฝันสุดโต่งของพี่ชาย “แต่มันมีดครับ มีดมาก รู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่บินร่อนลงมาเจอกับใครคนหนึ่ง แล้วยื่นแหวนทับทิมให้เขา”

“หือ แหวนทับทิม ที่หม่อมแม่ใหญ่เพิ่งประทานมาเมื่อวานสินะนะ”

พยักหน้ารับคำเสริมของพี่สาวจนหม่อมแม่ใหญ่ต้องเฝ้าเสียง
ขำ

“อะไรกันเจ้าเฟื่อง ไม่อยากได้แหวนจากแม่ริ”

“ไม่ใช่คะครับ แต่ไม่รู้ทำไมถึงฝันแบบนั้น”

“แล้วให้แหวนไปกับใครล่ะ”

“ไม่ทราบได้ครับท่านพ่อ หน้าตาไม่คุ้น ไม่เคยเห็นมาก่อน”

“ผู้หญิงริ”

“เอ๋อ...”

“...”

“ผู้ชายครับท่านพ่อ”

ท่านชายเทพยิ้มยัมบาง รวบข้อนิ้วพร้อมที่จะออกไป

ทำงาน

“หรืออาจจะมีคนอยากรับแหวนนั้นไปดูแลต่อ”

“หุ่ย อย่างนั้นอย่าเอาออกมาใส่เชียวนะเจ้าเฟื่อง เกิดโดน
ขโมยขึ้นมาละก็”

“แม่ฟางนี่ก็ช่างพูดเสียจริง” ท่านชายปราชญ์สาวยิ้ม ๆ แล้ว
มองไปยังลูกชายที่ดูเหมือนไม่กล้าสบตา “เอาแหวนมาใส่เสียเถอะ
พ่อแล้วก็หม่อมแม่ทั้งสองคิดกันมาอย่างดีแล้วว่า นั่นคือของมีค่าที่
ควรติดตัวลูกไว้”

“...”

“เผื่อมีคนรัก...ก็จะได้ให้ไว้เป็นของหมั้น”

พรเทพีเหลือบตาขึ้นสบกับผู้เป็นบิดา แวบหนึ่งเขาเห็นท่าน
พ่อส่งยิ้มมาให้ ก่อนที่จะลุกขึ้นเดินออกไปทำงาน ยิ้มนั้นราวกับเป็น
ความนัย

“ก็จริงอย่างที่ท่านพ่อตรัสนะเจ้าเฟื่อง ไปเอามาใส่ไว้เถอะ
เพื่อวันไหนบ้านนั้นมา ก็จะได้เห็นว่าเธอเองก็เป็นลูกท่านพ่อเหมือน
กัน” ตรีนารากล่าวเบา ๆ เมื่อพากันมานั่งที่โซฟาบุผ้าตรงชานบ้าน

ที่นั่งประจำหลังรับประทานอาหารเช้าเสร็จ

เมื่อวันก่อน ท่านพ่อ หม่อมแม่ใหญ่ หม่อมแม่เล็ก เรียกให้พวกเขาทั้งสามคนมานั่งรวมกันแล้วประทานของมีค่าให้คนละอย่างของเหล่านั้นเป็นสมบัติของหม่อมแม่ใหญ่ ก่อนเปลี่ยนมาใช้สกุลสามี หม่อมแม่ใหญ่ก็เป็นถึงพระธิดาองค์โตของสกุลวรรณจักร จึงพอมีสมบัติพัสถานติดองค์มาที่วังภาณุรัศมีด้วย

พรเทพได้แหวนทับทิม ทับทิมสีแดงเม็ดงามจากพม่าถูกนำมาเจียระไนเป็นเม็ดเดี่ยวแล้วประดับลงบนตัวเรือนทองคำแท้ ซึ่งแต่เดิมคือสินสมรสตกทอดที่ท่านชายเทพมอบให้หม่อมแม่ใหญ่ ส่วนทิพย์ชลธรได้รับเป็นเข็มกลัดไพลินเม็ดโตสีน้ำเงินเข้มนำคั่นहारับกันกับกรอบเพชรแวววาว และตรีนาราได้รับกำไลทองประดับมรกตรอบวง สีเขียวสดใสเมื่อต้องแสงอย่างเช่นความสดใสของน้องนุชสุดท้อง

ส่วนบ้านนั้นที่ตรีนาราพูดถึงนั้น

“ถึงเฟื่องจะใส่หรือไม่ใส่แหวนนั้น หากใครได้ออกคิตกับเฟื่องแล้วก็คงอดคิดตลอดไปนะเจ้าฟาง”

กำลังพูดถึงพวกญาติฝั่งท่านพ่อ อย่างครอบครัวของท่านอาหญิงสององค์ ขนิษฐาของท่านพ่อ ที่ดูจะเกลียดชังเขามาแต่ไหนแต่ไร เพราะเป็นลูกของหญิงสามัญชนไม่มีหัวนอนปลายเท้า

“นี้จะบอกว่าตอนฟางไปเรียนที่ปิ้ง บ้านนั้นก็ยังไม่เลิกลินัยนั้นจริง ๆ ด้วยสินะ”

“อ้อ...มั้ง ไม่รู้สิ เวลาเขามากัน เฟื่องไม่ค่อยออกไปรับเท่าไร”

“แล้วหม่อมแม่เล็กละ”

“ให้อยู่ในครัวกับเฟื่องนี้แหละ ตัดปัญหาไม่ต้องให้พูดจาเสียดีกันไปเสียเลย”

“บ้างจริง ถ้าไม่ได้เป็นน้องสาวท่านพ่อนะ จะทำตัวไรมารยาทใส่เสียบ้าง”

“อย่าเสียวหญิงฟาง” แคว่ได้ยืนยันว่าหญิงฟางแทนคำว่าเจ้าฟาง
ทำที่ปั้นปึ่งพวกนั้นก็สงบลง เพราะหากได้ขึ้นสรรพนามว่าหญิงฟาง
จากคุณชายเฟื่องเมื่อไร แสดงว่าพี่ชายเธอกำลังเอาจริง

“ก็จะให้ฟางทำเหม็นเฉยกับทำที่แบบนั้นนะนะ ทำตัวเหยียด
หยามพี่ชายฟาง ก็เหมือนทำกับฟางเหมือนกัน”

ถึงจะไม่ค่อยได้เรียกว่าพี่เฟื่อง แต่เมื่อถึงคราว คุณหญิงฟาง
ก็มักจะออกตัวปกป้องพี่ชายจากการถูกเหยียดหยามเช่นนั้น ซึ่ง
หลังๆ ก็ไม่ค่อยได้ยินคำพูดเหล่านั้นมาหลายปีเพราะจากบ้านไป
ไกล แต่ก็ได้รับคำบอกเล่าจากพี่สาวว่าท่านพ่อออกคำสั่งกับเหล่า
น้องสาวว่าห้ามตรัสไม่ดีกับภรรยาและลูกชายคนรองเด็ดขาด

“แต่จริง ๆ เธอก็คงไม่ได้กังวลกับเรื่องบ้านนั้นใช่ไหมล่ะ”
พรเทพีเลิกคิ้วมองน้องสาว “ก็เห็นทำหน้าที่มาตั้งแต่ท่านพ่อได้
ออกไป กังวลเรื่องผู้ชายในฝันนั้นใช่หรือไม่...จริง ๆ นะเจ้าเฟื่อง
ท่านพ่อนะไม่ว่าเธอหรอก”

“รู้หรือไม่ว่าหมายถึงเรื่องไหน”

“ก็เรื่องจะให้เธอเอาแหวนไปหมั้นคนรักนั้นอย่างไรเล่า ใช่ไหม
ล่ะ”

“อือ” ตอบรับน้องสาวไปอย่างยอมจำนน

ก็บอกแล้วว่าพวกเขานะซี้กันจนเห็นทะเลปูไปรง

“นี่ไม่เคยคุยกับท่านพ่อเรื่องนี้เลยสินะ”

“ก็ไม่รู้จะเริ่มยังไง ท่านพ่อคงไม่ชอบทัย หากรู้ว่าเฟื่อง...”

“...”

“ไม่ได้มีใจจะแต่งเมียเข้าบ้าน”

ความในใจถูกพูดออกปากครั้งแรกในวังภาณุรัศมี หากมีข่าว
คนไหนได้ยินคงเอามือทาบอกแน่ แต่ไม่ใช่กับตรีณาราชที่รู้อยู่แล้ว
เรื่องเพศวิถีของพี่ชายที่ไม่ได้มีความชื่นชอบในหญิงสาวเพศตรง
ข้าม

“ถึงฟางจะไม่เคยคุยกับท่านพ่อเรื่องนี้ แต่เราก็ถูกเลี้ยงมาด้วยกัน เธอก็ต้องรู้สึกเหมือนฟางสิว่าท่านพ่อต้องไม่เอ็ดเธอแน่นอน”

“เจ้าฟาง แต่กับเรื่องนี้เฟื่องไม่...”

“ฉันเองนี่ละ ตอนนี้อยู่กับใครแล้วหรือยังละ”

“ยังหอรอก แล้วก็ไม่ได้คิดว่าจะมีใครตอนนี้ด้วย เผลอๆ... ชาตินี้เฟื่องอาจจะไม่มีความรักเลยก็ได้ อย่างมากก็คงแค่แต่งงานกับใครสักคนเพื่อมีลูกหลานสืบสกุลให้ภาณุรัศมี เพราะทั้งพี่แพงและเธอก็คงต้องออกเรือน”

“ทำไมคิดอย่างนั้น ท่านพ่อคงจะยังไม่โปรดหาภรรยาเธอต้องฝืนใจ”

“ถ้าเป็นเรื่องที่ต้องทำเพื่อภาณุรัศมี ถึงเวลานั้นจริงๆ เฟื่องก็คงทำได้”

ตริณราพุลมหายใจ ขมวดคิ้วมองพี่ชายด้วยแววตาเยือกเย็น

“เอานะ ถ้าตอนนี้ยังไม่มีใครในใจก็เฉยๆ ไปก่อน ไม่ต้องพูดเรื่องนี้ เพราะอย่างน้อยๆ ท่านพ่อคงไม่จับเราไปหมั้นหมายกับใครเหมือนบ้านอื่นแน่ๆ อันนี้เธอก็รู้”

“อือ”

เป็นธรรมดาของพวกชนชั้นสูงที่จะต้องจับลูกหลานหมั้นหมายกับใครสักคนที่มียศศักดิ์พอกัน ไม่มีทางที่จะให้หลุดไปแต่งงานกับพวกสามัญชนไร้สกุล

แต่ไม่ใช่กับวังภาณุรัศมี ท่านชายเทพตรัสกับลูกๆ ทุกคน ตั้งแต่รู้ความไว้ว่า ท่านพ่อและหม่อมแม่ทั้งสองจะไม่ยึดยึดความสัมพันธ์ใดๆ ให้ลูกๆ เด็ดขาด อาจเป็นเพราะท่านพ่อเองก็พบรักกับหม่อมจิตรราที่เป็นสามัญชน จึงไม่ได้คิดถึงเรื่องชนชั้นเป็นเรื่องสำคัญ เพราะอย่างนั้นลูกๆ ทุกคนจึงถูกอบรมสั่งสอนให้เข้าใจเรื่องนี้ตั้งแต่เด็ก ว่าชาติกำเนิดเราไม่สามารถเลือกได้ แต่การปฏิบัติตนกับผู้อื่นอย่างเท่าเทียม เราสามารถทำได้ แล้วแต่สำนึกของใครของมัน

“อ้อ เช่นนั้นก็เอาอย่างที่เราว่า เราจะไม่พูดถึงเรื่องนี้ และเฟื่องก็จะไม่กังวลกับมันด้วย”

“เก่งมาก” เอ๋ยมพี่ชายแล้วโถมตัวเข้าไป โอบกอดกันอยู่อย่างนั้น รับลมที่พัดผ่านเข้ามาอย่างเย็นสบาย “แล้ววันนี้ไม่ไปร้านรึ”

“ไม่ได้ไป อาจารย์ท่านไปหัวหินกับครอบครัว ก็เลยปิดร้านไปเที่ยวสามวัน”

“ดีเลย วันนี้จะได้อยู่คุยกับฟางทั้งวัน”

ร้านที่ว่าหมายถึงห้องเสื้อดวงทรัพย์ ห้องเสื้อแถวท่าเตียน ที่คนในวังภาคภูมิใจต่างรู้กันว่าที่นั่นแทบจะเป็นบ้านหลังที่สองของขุนชายพรเทพมาได้กว่าสี่ปีแล้ว

หลายคนอาจจะคิดว่าการศึกษาเป็นเรื่องสำคัญ แต่สำหรับพรเทพนั้นไม่เท่าไร หลังจากจบการศึกษาชั้นมัธยมปีที่หกจากอัสสัมชัญ โรงเรียนคาทอลิกแถวบางรัก พรเทพก็ขอร่าบพูลท่านพ่อและหม่อมแม่ว่าจะไม่เรียนต่อชั้นอุดมศึกษา แต่จะไปเรียนวิชาตัดเสื้อกับอาจารย์ดวงทรัพย์ เจ้าของห้องเสื้อประจำสกุลภาณุรัศมีแทน

ถึงที่แรกท่านพ่อดูเหมือนจะไม่อนุญาต แต่ท่าทีของพรเทพที่อยากเรียนรู้งานตัดเสื้อมากนั้นทำให้คนเป็นพ่อใจอ่อน ไม่กล้าบังคับลูก

แล้วก็อาจจะเป็นเพราะอีกเหตุผลอีก อย่างเช่นการที่พรเทพเลือกตัดปัญหาไม่ให้โดนค่อนข้างจากญาติปากเสียว่า จะไม่เรียนต่อให้เปลืองทรัพย์ท่านพ่อแล้วไปหาเลี้ยงชีพเองเลยเสียดีกว่า

แต่จริง ๆ แล้วเส้นทางนี้ที่พรเทพเลือกก็ไม่ได้ทำให้คนในครอบครัวประหลาดใจนัก เพราะพรเทพถูกเลี้ยงดูมาด้วยการทำงานบ้านงานเรือนทุกอย่าง ตั้งแต่เข้าครัวทำอาหารคาวหวาน กรองดอกไม้วัยมาลัย ทำงานบ้านอย่างเช่นป่าวรับใช้ ไปจนถึงการ

ปะชุนเสื้อผ้า โดยมีหม่อมแม่จิตราคอยสอนให้

หม่อมแม่จิตราคือคนที่คอยจัดการเรื่องเสื้อผ้าให้ทุกคนในบ้าน เป็นธรรมดาที่ในยุคนี้จะต้องมีงานต้นร่างงานการกุศลเกิดขึ้นเป็นประจำ มีหรือที่วังภาณุรัศมีสกุลเก่าแก่จะไม่ถูกเชิญเข้าร่วมไหนจะความมีหน้ามีตาในสังคมอย่างการเป็นอธิบดีกรมสรรพากรของท่านชายเทพอาทิ จึงทำให้ต้องตระเตรียมชุดสูทชุดราตรีทุกงาน พรเทพที่ติดตามหม่อมแม่ไปปรับชุดได้เจอกับอาจารย์ดวงทรัพย์ที่ห้องเสื้อร้านประจำสกุล

ทุกครั้งที่จะไปปรับชุด พรเทพมักจะใช้เวลาอยู่ในนั้นไปกับการสำรวจรูปแบบเสื้อผ้าที่ตั้งโชว์ในร้าน โตมาหน่อยก็เริ่มสำรวจลวดลายและเทคนิคการออกแบบ แรกๆ ก็เดินดูเงิบๆ ไม่พูดไม่จา จนเมื่อสนใจมากเข้าก็ยอมปริปากถามเรื่องที่สนใจจากอาจารย์ดวงทรัพย์ เลยกลายมาเป็นเด็กในร้านของอาจารย์อีกคน

พรเทพช่วยงานอาจารย์อยู่เกือบปี ถามนู่นถามนี่จนในที่สุดอาจารย์ดวงทรัพย์ก็ตัดสินใจจะสอนการตัดเสื้อผ้าให้พรเทพตั้งแต่วัยเริ่มต้น จนตอนนี้ผ่านการเรียนไปด้วยช่วยงานไปด้วยมาสี่ปี พรเทพก็กลายเป็นผู้ช่วยอาจารย์ดวงทรัพย์ เป็นมือขวาที่อาจารย์มักยืมงานให้ช่วยเสมอ

“ดีจังเนอะ เธอก็คงอยู่กับอาจารย์ดวงทรัพย์ไปเรื่อย ๆ”

“ใช่ เพื่อคงไม่ไปไหน เพื่อชอบอยู่กับเสื้อผ้าไปแล้ว”

ตรีนาราพยักหน้ารับ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เพราะคนในบ้านน่าจะรู้ก่อนใครว่าคุณชายพรเทพชอบวาดรูป โดยเฉพาะรูปเสื้อผ้าหน้าตาแปลก ๆ อย่างที่ไม่เคยเห็นในพระนครมาก่อน

ติก ๆ ๆ

“กระถิน วังแบบนั้นเดียวก็ได้เจอห่วยหม่อมแม่ใหญ่” พรเทพปราชญ์สาวพิบว เด็กหญิงวัยสิบขวบปลาย ๆ ที่มักจะติดการวิ่งไปวิ่งมาอย่างเด็กจนเหนื่อยจะเตือน

“แฮก มีคนมาขอพบคุณชายเจ้าค่ะ” สาวน้อยหายใจหอบ พลังแรงเรื่องให้เจ้านายทราบ คิ้วเรียวของผู้เป็นนายขมวดเข้าหากันแน่น

“ใครกัน”

“ก็ใครกันล่ะที่เธอไม่ยอมตอบจดหมายนะ”

เสียงลอยมาตามลมก่อนจะเผยให้เห็นตัว ตามมาด้วยกลิ่นของน้ำปรุงนำเข้าราคาแพงซึ่งเป็นกลิ่นประจำตัว จนในที่สุดร่างระหงของคนที่ยึดถึงดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า

“ท่านหญิง” พรเทพีแยมยิ้มบางแล้วลุกขึ้นต้อนรับผู้มาใหม่ หันมองน้องสาวก็พบเจ้าตัวดีอีกโหล่น้อย ๆ

“อย่างไร ลืมเพื่อนคนนี้แล้วสิคุณชายพรเทพี”

น้ำเสียงเยอหยิ่งนั้นสวนทางกับใบหน้าสวยสดที่แยมยิ้มเจิด

หม่อมเจ้าหญิงไปรพิศรพี นพจักร หรือ ท่านหญิงบริม หม่อมเจ้าหญิงผู้สูงศักดิ์แห่งสกุลนพจักร ธิดาองค์สุดท้ายของพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าสุริยฉัตรนพจักร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

“โอ ท่านหญิง ก็ทรงทราบดีว่าเฟื่องไม่ชอบให้เรียกอย่างนั้น”

“ถ้าเช่นนั้นทำไมไม่ตอบจดหมายหญิง” ตามกลับทันที่พร้อมกับเดินแทรกไปนั่งบนโซฟาข้างกันกับตรินาราที่ช่วยยู่

“รู้ไหมท่านหญิงรอจดหมายจากเธอทุกวัน”

ที่เข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยขนาดนั้นได้ ก็เพราะทั้งตรินาราและไปรพิศรพีถูกส่งไปเรียนไฮสกูลในโรงเรียนหญิงล้วนและเข้าคอลเลจพร้อมกันที่ปีนัง จากที่สมัยก่อนท่านหญิงสนิทกับคุณชายเฟื่องที่สุด ก็กลายเป็นว่ามีเพื่อนสนิทเป็นตรินาราอีกคนหนึ่ง ถึงในระดับคอลเลจจะแยกกันเรียนคนละคณะวิชา ตรินาราเลือกเรียนด้านพาณิชยศาสตร์ตามพี่สาว ส่วนท่านหญิงบริมเลือกเรียนด้านภาษาและวัฒนธรรมในยุโรป แต่ทุกเย็นก็จะกลับมาใช้ชีวิตด้วยกันที่หอพัก

นิสิต

“อย่างไรทั้งสองคนก็อ่านจดหมายด้วยกันอยู่แล้วนี่” พรเทพีตอบกลับหลังจากบอกรับใช้ให้หาขนมมาให้ท่านหญิง

“เซอะ!”

“แล้วที่ท่านหญิงไม่ได้บอกว่าจะกลับช้ากว่าเจ้าฟาง เพื่อองยังไม่โกรธเลย”

“ฮึ้ย เธอเนี่ยน้ำ”

สุดท้ายทั้งสามคนก็หัวเราะให้กันคลอกับสายลม

คุณชายเฟื่องและท่านหญิงปริมรู้จักกันครั้งแรกที่วังนพจักรที่เมื่อสมัยก่อนหม่อมจิดราเคยเป็นต้นห้องให้ท่านหญิงกมลลา พระภรรยาของพระองค์เจ้าสุริยฉัตร หรือหม่อมเจ้าหญิงกมลลาจากสกุลกรรทอง อีกทั้งหม่อมจิดรายังเคยเป็นพระพี่เลี้ยงให้หม่อมเจ้าวิสูตรรังษี นพจักร หรือ ท่านชายเปลว ท่านชายองค์โตของวังนพจักรที่อายุห่างกับท่านหญิงปริมอยู่เกือบสิบปี ด้วยวัยที่ห่างกันแค่ห้องสนามหลวงกัน เพราะอย่างนั้นคุณชายเฟื่องถึงได้ไปเป็นเพื่อนเล่นกับท่านหญิงบ่อยครั้งตั้งแต่เด็กจนโต เรียกได้ว่าเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุด หากไม่นับพี่น้องอย่างคุณหญิงแฟงคุณหญิงฟางแล้ว ก็มีท่านหญิงปริมนี้แหละที่สนิทกันที่สุดเลย

“ท่านหญิง” เสียงใจดีจากผู้ใหญ่เรียกให้หญิงสาวหันไปมอง

“ท่านป้า หม่อมแม่เล็ก หญิงกราบค่ะ” ไปรพิศรพีเกือบจะกราบแทบเท้าเมื่อทั้งสองเดินเข้ามาใกล้ แต่ก็ได้หม่อมจิดราก้มห้ามไว้ทัน ท่านหญิงแยมยิ้มดีใจแล้วโผล่เข้ากอดบุคคลทั้งสอง

“หญิงคิดถึงค่ะ”

“ป้ากับแม่เล็กก็คิดถึง เป็นอย่างไร สุขสบายดีนะหลาน” ท่านหญิงศรัยฉัตรประคองหลานกลับมา นั่งโซฟาตามเดิม พร้อมด้วยหม่อมจิดราที่ทรุดตัวลงนั่งตามกัน

“ดียิ่งกว่าดีเลยคะท่านป้า อยู่ที่นู่นสนุกกว่าอยู่พระนครอีกค่ะ”

“เพราะไม่มีเด็กพ่อคอยคุมละสิท่า”

“ท่านบ้ายังรู้ใจหญิงไม่เปลี่ยนเลยคะ” เสียงหัวเราะใสดังไปทั่ว
ชานบ้านให้กลับมาใช้ชีวิตชีวา

“ท่านหญิงเจริญสุขขึ้นมากเลยเพคะ” หม่อมจิตรากล่าว
ยิ้ม ๆ พลาญยกจานขนมจากบัวให้ท่านหญิง

“เป็นไปในทางที่ดีหรือไม่คะหม่อมแม่เล็ก”

“ดีสิเพคะ งามขึ้นจากตอนยังเยาว์มาก จากที่งามอยู่แล้วก็
ยิ่งงามขึ้นไปอีก แบบนี้เด็กพ่อคงห่วงใย”

ท่านหญิงยิ้มรับคำชม พรเทพก็ยิ้มตามไปด้วย เพราะตั้งแต่
ได้พบหน้าท่านหญิง ก็เป็นจริงอย่างที่หม่อมแม่พูด

เจอกันครั้งนี้ท่านหญิงต่างจากเมื่อเจ็ดปีก่อนตอนที่ไปส่งท่าน
หญิงที่ดอนเมืองมากนัก ครั้งนั้นท่านหญิงยังเป็นเด็กหญิงปริมส่วน
สูงแค่นี้แหล่หม่อมแม่ แต่ตอนนี้กลับเป็นท่านหญิงปริมรูปร่างสูงชะลูด
เทียมเขาที่บังหม่อมแม่มืด ไหนจะพักตร์งามผุดผาดดูโตเต็มวัย

“อ้าว มองท่านหญิงขนาดนั้นเชียวนะเจ้าเฟื่อง” หม่อมแม่ใหญ่
เข้าจนพรเทพยิ้มขำตาม

“ก็แค่กำลังคิดเห็นเช่นหม่อมแม่เล็กครับ ท่านหญิงดูงามขึ้น
มาก จากท่านหญิงพินหลอดตอนนั้น”

“หน้อย ตัวเองก็พินหลอดก่อนหญิงเหมือนกันนั่นแหละน่า”

ผู้ใหญ่ทั้งสองหัวเราะส่ายหน้าให้คุณชายท่านหญิงที่ยังดีกัน
เหมือนเด็กไม่มีผิด

“แต่ก็จริงอย่างที่หม่อมท่านว่านะเพคะท่านหญิง เจริญวัยขึ้น
มางดงามจริง ๆ งามกว่านางสาวไทยปีที่แล้วอีกเพคะ” บัวเสริมขึ้น
มาเมื่อจัดแจงจานขนมเสร็จ พรเทพและตริณาราท่างยิ้มขำให้แก่
ความเกินเรื่องเกินราวของอดีตพี่เลี้ยง

“ยิ่งกว่านางสาวไทยอีกหรือคะพี่บัว” ท่านหญิงปริมถามบัว
ด้วยความสงสัย

“เพคะ หากให้ท่านหญิงขึ้นเวทีก็ชนะขาดลอยตั้งแต่ก้าวขึ้นไป แล้วเพคะ พระฉวีผุดผ่องอย่างกับทองคำขนาดนี้”

สองหม่อมแม่ต่างช่วยกันปรามแม่บัวให้ลดความเย็นยอลง ท่ามกลางเสียงหัวเราะของตรีณาราช

“คุณเฟื่อง หญิงมีอะไรอยากปรึกษา” ท่านหญิงปริมกระซิบเสียงเบาข้างหูเพื่อน พรเทพีผละออกมามองพักตร์สวย แล้วพยักหน้ารับ

“เอ่อ...เดี๋ยวเฟื่องขอพาท่านหญิงขึ้นไปชมสมมุติวาดภาพสักครู่นะคะ”

“เอาสิ ตามสบายเลยนะเพคะท่านหญิง หรือถ้าจะให้บัวไปขนเสื้อผ้ามานอนกับเจ้าเฟื่องอย่างแต่ก่อนก็บอกได้เลยนะเพคะ”

“ฮ่า ๆ ได้เลยคะหม่อมแม่เล็ก”

เนตรกลมสวยกวาดมองสมมุติวาดภาพที่มีเส้นดินสอร่าง
หุ่นและแบบชุดเสื้อผ้าน่าสมัย ขณะกำลังนอนคว่ำอยู่บนเตียงของคุณชายเฟื่อง โดยมีเจ้าของห้องกำลังค้างอยู่ในท่าวางเขมบนแผ่นเสียง และตรีณาราชที่นอนอยู่ข้างกันก็หันมามองเธอตาค้าง

“ท่านหญิงว่าอย่างไรนะ!” ตรีณาราชถามเสียงหลง

“หญิง...”

“...”

“หญิงอยากลงประกวดนางสาวไทย”

ครานี้ได้ยินเสียงใสนั้นเต็มทั้งสิริหูไม่ผิดเพี้ยน พรเทพีล้มเลิกการเล่นแผ่นเสียงแล้วมาทรุดตัวลงนั่งที่ปลายเตียง

“ทำไมถึงคิดแบบนั้นล่ะท่านหญิง”

“หญิงอยากรู้ อยากรู้ว่าเขาประกวดกันยังงัย วัดกันที่ตรงไหน ทั้ง ๆ ที่เรื่องของความงามมันเป็นเรื่องปัจเจก” ท่านหญิงปริมว่าพร้อมเท้าคางมองออกไปนอกหน้าต่าง

“ก็จริงนะที่ความสวยเป็นเรื่องของปัจเจก เขาถึงได้มีการตอบ
คำถามมาวัดความสามารถทางความคิดละมั้ง”

“เคยไปดูหรือคุณเฟื่อง”

“เคยครับ ตามหม่อมแม่ใหญ่ไปดูเมื่อหลายปีก่อน”

“งั้นก็ดีเลย คุณเฟื่องต้องเป็นที่ปรึกษาให้หญิงนะ”

“เดี๋ยวก่อนท่านหญิง เดี๋ยวก่อนเลย” เป็นตรีนาราที่เอ่ยแทรก
ขึ้นมา “แต่ไม่เคยมีเชื้อพระวงศ์หรือแม้แต่ชั้นหม่อมหลวงคนไหน
เข้าร่วมการประกวดโชว์ชาว่อนมาก่อนเลยนะ”

“ก็นี้ไง มีแล้ว หญิงเป็นคนแรก”

“ท่านหญิง” ตรีนาราร้องเรียกเพื่อนเสียงเบา พรเทพจึงพูด
ต่อ

“แต่พระองค์สูงคงไม่อนุญาตแน่”

“แล้วจะทูลเดจพ้อทำไมให้หญิงโดนแฉเด็ดเล่า”

“ท่านหญิง”

สองพี่น้องร้องเรียกเพื่อนออกมาพร้อมกัน ตรีนาราก็พอจะ
ทราบว่าเป็นคนคนไหนแสนกำก้น แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะเป็นถึงเพียงนี้

“ถ้าท่านหญิงแค่อยากทราบว่าประกวดกันยังไง เฟื่องเล่าให้
ฟังก็ได้ หรือไม่ปีนี้จะไปนั่งชมก็ไม่มีใครว่า หม่อมแม่ใหญ่หาบัตรเข้า
ชมมาให้ได้อยู่แล้ว”

“นี่คุณเฟื่อง ถ้าหญิงต้องการแค่นั้นจะมานั่งให้ทั้งสองคนทำ
หน้าประหลาดใส่หญิงทำไม”

“...”

“นะ คุณเฟื่อง เจ้าฟาง ช่วยหญิงที หญิงอยากลอง”

“...”

“ก็นางสาวไทยเกิดขึ้นเพราะเฉลิมฉลองรัฐธรรมนูญนี้
รัฐธรรมนูญ ประชาธิปไตย ทุกอย่างเท่าเทียมกัน เช่นนั้นหม่อมเจ้า
อย่างหญิงก็ควรมีสิทธิ์ในการแข่งขัน จริงไหม”

สองพี่น้องไม่มีใครพูดแทรกคำพูดท่านหญิงทัน อันที่จริงทั้งสองคนก็ไม่ได้คิดจะปฏิเสธหรอก อย่างไรก็ตามเสียท่านหญิงก็เป็นเพื่อนที่พวกเขาตามใจมากที่สุด

แต่หากช่วยครั้งนี้ ผลกระทบจากพระบิดาของท่านหญิง คงทำให้พวกเขาพลอยโดนหางเลขไปด้วยแน่

เพราะฉะนั้น...

“ไม่ครับ / ไม่ค่ะ!”

๒

อภินิหาร

ดวงตาจอมองใบหน้าตัวเองจากกระจกภายในห้องน้ำ
จ้องเข้าไปในดวงตาตัวเองอย่างต้องการค้นหาคำตอบอะไรสักอย่าง
แต่ก็ต้องล้มเลิกเพราะแม้แต่ตัวเขาเองยังไม่รู้ว่าต้องการค้นหา
อะไร ถึงได้เปลี่ยนมามองสองมือใหญ่ที่ว่างเปล่า

เป็นมูมมองเดียวกับในฝันที่เขาเพ่งพาดตัวเองตื่นขึ้นมา ว่าบน
มือกว้างนั้นเพิ่งได้รับแหวนทับทิมเม็ดงาม

และเขาฝันอย่างนี้มาสองคืนแล้ว

เสียงกวาดใบไม้ที่ลานหน้าบ้านเรียกสติให้เจ้าของร่างสูงใหญ่
รู้สึกตัวว่ากำลังปล่อยเวลาให้เสียเปล่า เขาก้าวออกมาจากห้องน้ำ
แล้วแยมยิ้มบาง ก้าวไม่กี่ก้าวก็ถึงบานหน้าต่าง มือหนาเลื่อนผ้าม่าน
ขาวโปร่งเปิดออกแล้วชะเง้องหน้าลงไปข้างล่าง

“ไม่เห็นจะมีใบไม้สักใบ กวาดไปให้เสียเหงื่อครบทีภาคย์”

เสียงกวาดใบไม้หยุดลง พร้อมกับเจ้าของไม้กวาดเงยหน้าขึ้น
มองน้องชาย เขาแยมรอยยิ้มให้พี่ชายแล้วรีบไปผัดเปลี่ยนเสื้อผ้า
ลงไปปรับไม้กวาดจากคนเป็นผีมาถือไว้เอง

“ไม่มีสักใบอะไร น่านใจ ไปกวาดเสียสิ” ซี้ไปยังใบไม้แห้งหนึ่งใบที่นอนแอ้งแม้งอยู่ข้างบ่อปลา คนเป็นน้องชายส่ายหน้ายิ้ม ๆ แล้วจัดการตามคำสั่ง

“เหลือไว้แม้แต่ใบเดียวก็ไม่ได้หรอกนะ แยกบายนี้ของคุณพ่อ ไม่ใช่ตาเสียหน่อย”

“อ้อ พระองค์สุ”

“ใช่ เราก็อย่าเพิ่งหาเรื่องออกไปเที่ยวเล่นที่ไหนละเจ้ากิม”

“โถ พี่ภาคย์ ผมก็อายุปุ่นนี้แล้ว มีวันหยุดกับเขาสักทีก็ซื้อครั้นจะออกไปเที่ยวแล้วครับ”

“ดูพูดเข้า เพิ่งจะสามสิบ จะตายตอนสามสิบห้าอะไระ”

“ฮ่า ๆ”

สองพี่น้องสรวลเสเฮฮากันแต่เช้า ดังลั่นจนคนรับใช้ในครัวแย้มยิ้มไปตาม ๆ กัน นานครั้งที่จะได้ยินเสียงหัวเราะจากคุณภาคย์ ธาดาปกรณ์ ลูกชายคนโตของบ้าน ที่มีหน้าที่การงานเป็นนักการทูตมาดสุชุม ไม่ค่อยพูดค่อยจา

ติดกับคนเป็นน้องอย่างเรือเอกภากร ธาดาปกรณ์ ทหารเรือหนุ่มแสนทะเล้น สังกัดกองดุริยางค์ทหารเรือ ใช้ชีวิตกับแสงสีเสียงตั้งแต่เด็กจนโต

“หัวเราะอะไรเสียงดังลั่นบ้าน ดังไปถึงพรานนกแล้วกระมัง”

สองพี่น้องมองหน้ากันเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงดังทรงอำนาจมาจากด้านในชานบ้าน

“โถ คุณพ่อครับ ก็เฮฮาตามประสา เดี่ยวชาวบ้านเขาจะกระซิบกระซาบกันอีกว่าผมกับพี่ภาคย์ทะเลาะกัน”

ผู้เป็นพ่อหัวเราะหึ ๆ ให้แก่คำพูดค่อนข้างของลูกชายคนเล็ก ที่กลับเข้ามาในบ้านก็เดินตรงไปยังโต๊ะอาหาร

สองพี่น้องเป็นลูกชายของพลเรือตรีภาคย์ ธาดาปกรณ์ หรืออดีตพระยาภิตติมุนตรี เมื่อครั้งยังไม่ยกเลิกบรรดาศักดิ์ก่อนพุทธ-

ศักราช ๒๔๘๕ ปัจจุบันเกษียณอายุจากราชการมาเป็นพ่อบ้านผู้ทำหน้าที่เฝ้าบ้านพักริมน้ำแถววัดอรุณราชวรารามให้ลูกชายทั้งสองคน

“ไม่ทราบว่าจะองค์สูงจะมีเรื่องอะไรนะครับคุณพ่อ ถึงมาหาเราถึงที่บ้าน” ภาคย์ทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาเดี่ยวข้างพ่อ พลังพยักหน้าขอบคุณคนรับใช้ที่ยกน้ำมาให้

“คงมาคุยกับลูกละมั้ง หมู่นี้ที่กระทรวงเป็นยังไงบ้างละ” ผู้การภาคย์ถามลูกชายโดยที่สายตายังคงจับจ้องหนังสือพิมพ์ในมือ

“ก็เป็นปกติดีนี่ครับ ไม่ได้มีเรื่องอะไรผิดปกติ”

“...”

“เอ? หรือเรื่องงานวันคล้ายวันประสูติครับ”

คนเป็นพ่อพับหนังสือพิมพ์แล้วมองลูกชายคนโต รวมถึงภาวการณ์ได้ยินเสียงพี่ชายแว่ว ๆ ก็หันกลับมามองแล้วนับนิ้ว

“จริงด้วยนะครับคุณพ่อ สัปดาห์หน้าก็วันคล้ายวันประสูติพระองค์สูงแล้ว พวกไอ้เอกซ่อมวงกันใหญ่ เห็นว่าได้ไปเล่นดนตรีในงานที่วังนพจักร” เสียงลำทับยาวเหยียดจากลูกชายคนเล็กพาให้ผู้เป็นบิดาพยักหน้ารับ

“แล้วไม่ได้ไปร่วมวงกับเขารึ เห็นว่างเป็นไม่ได้ ต้องไปหลุกอยู่กับวงพ่อเอกเขาทุกที”

“ไม่ได้ไปครับ ช่วงนี้ที่กองกลับมาฝึกทุกวันเพื่อเตรียมพร้อมไปเล่นงานฉลองรัฐธรรมนูญ เลยไม่ได้แวะไปหามันเลยครับ” บุคคลที่สามนั้นคือเพื่อนของภากรสมัยเรียนด้วยกันที่วชิราวุธ เป็นเอกเสนีย์วัฒน์ เพื่อนสนิทที่ถึงจะแยกย้ายไปเรียนต่อในสถานศึกษาอื่นหลังจากวชิราวุธ แต่เพราะสนใจในดนตรีเหมือนกันจึงทำให้ยังติดต่อไปมาหาสู่กันอยู่ จนปัจจุบันเป็นเอกมืวงดนตรีสากลเข้ายุคสมัย โด่งดังจนมีผู้ว่าจ้างไปเล่นตามงานมากมาย บางงานก็มีภากรไปช่วยทำหน้าที่เป็นมือคีย์บอร์ดหากได้ร่วมซ้อมด้วย

ภากรสนใจดนตรีมาตั้งแต่เด็ก ช่วงเจ็ดขวบเห็นจะได้ ได้ติดตามคุณพ่อออกไปงานเลี้ยงที่ฝั่งพระนคร จนเจอกับคณะเครื่องสายฝรั่ง หลวงกำลังบรรเลงเพลงที่ร้านกาแฟรอสิงห์ สืบจนทราบจากผู้ใหญ่แถวนั้นว่าจะมีการบรรเลงเพลงทุกวันอาทิตย์ช่วงเย็น

แต่ตัวเขายังเป็นเด็กนักเรียน ทั้งยังอาศัยอยู่ฝั่งธนบุรี ยากนักที่จะได้ไปแถวนั้นอีก จึงลัดเลาะไปตามละแวกบ้าน จนพบกับชมรมดนตรีไทยสากล เป็นศาลาริมน้ำข้างวัดอรุณละแวกบ้าน เด็กชายภากรแวะเวียนไปที่นั่นทุกครั้งที่มีการบรรเลงเพลง จนภากรถูกค้นพบโดยครูแสน ผู้เป็นคนตั้งต้นชมรมนี้ อายุอานามก็ประมาณบิดาเขาได้ ครูแสนอาศัยอยู่แถวนี้เช่นกัน จะมาที่ศาลาริมน้ำนี้ทุกวันศุกร์เพื่อมาสอนดนตรีเด็ก ๆ แถวนี้ จนนานวันเข้ามีลูกศิษย์เพิ่มมากขึ้น ทำให้ศาลาริมน้ำนั้นกลายเป็นสถานศึกษาขนาดย่อมในตอนเย็นวันศุกร์ ซึ่งก็ไม่ได้มีใครมาตัดทอน เพราะชาวบ้านแถวนั้นต่างก็บันเทิงเริงรมย์กับเสียงดนตรีในช่วงเวลาสั้น ๆ ด้วยเหมือนกัน สนามหญ้าด้านหน้าศาลานั้นราวกับที่นั่งของผู้ชมในโรงละครแห่งชาติ ส่วนศาลานั้นก็คือเวทีการแสดง

ครูแสนชักชวนให้ภากรมาเรียนดนตรีด้วยกันเพราะเห็นมานั่งดูอยู่หลายสัปดาห์ติดต่อกัน นานวันเข้าภากรก็ไปหาครูแสนถึงที่บ้านในวันหยุด บ้านครูแสนอยู่ถัดออกไปจนเกือบถึงตลาดพรานนก ที่นั่นคือโรงเรียนสอนดนตรีของจริงเสียละ ครูแสนให้ภากรลองหัดเล่นเครื่องดนตรีไทยทุกเครื่องที่เขามี

ที่เห็นว่าเล่นได้ดีและภากรชอบมากที่สุดก็คงเป็นจำพวกเครื่องสาย

“คุณภีมคะ หมอเปรมมาแล้วค่ะ”

ได้ยินดังนั้นร่างสูงก็แทบจะติดตัวขึ้นทันที จนทั้งพ่อและพี่ชายหลุดยั้ม ภากรก้าวยาว ๆ ออกไปยังหน้ารั้วบ้าน เห็นหน้ารุ่นพี่ที่คุ้นเคยก็รีบทักทาย

“เสร็จสมบูรณ์แล้วหรือครับ” เอ่ยถามรุ่นพี่ทันทีเมื่อได้รับ
สิ่งของที่รอมานาน

“สมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว ทีนี้ละ เหมือนใหม่ยิ่งกว่าตอนซื้อใหม่อีก
เชียวนะ” หมอเปรมของคนรับใช้ หรือพี่เปรม หมอดนตรีที่พบกันโดย
เป็นเอกเป็นคนแนะนำให้รู้จัก เปรมเป็นลูกพี่ลูกน้องที่ครอบครัวทำ
อาชีพเกี่ยวกับดนตรีมาตั้งแต่คุณทวด จึงทำให้ออกจากเป็นนักดนตรี
แล้ว ยังเป็นหมอดนตรี รับซ่อมเครื่องดนตรีที่ภาครักไปฟังความ
สามารถของพี่เขาบ่อยครั้ง

“เชิญเข้าบ้านก่อนดีกว่าครับ คุณพ่อกับพี่ภาคย์ก็อยู่”

“อ้อ ต้องขอโทษทีนะพ่อгим วันนี้มีธุระต้องเข้าไปฝั่งพระนคร
อีก ไว้คราวหน้าดีกว่า ฝากกราบท่านผู้การด้วยนะ” เปรมกล่าวด้วย
น้ำเสียงใจดี ทำให้ภากรยิ้มรับ

“เช่นนั้นก็ได้ครับ กราบขอบพระคุณพี่เปรมอีกครั้งนะครับ ผม
รบกวนพี่อีกแล้ว”

“เฮ้ย รบกวนอะไรกัน ยังไงเอ็งก็เป็นน้องพี่อีกคน” เปรมว่า
พร้อมยกมือขึ้นตบบ่ารุ่นน้อง “ไว้ค่อยคุยกันใหม่ ขอตัวก่อน”

“ครับ ขอบคุณครับ” มองจนรุ่นพี่ขึ้นรถรับจ้างไปสุดสายตา
ค่อยกลับเข้ามาในบ้านพร้อมหีบเครื่องดนตรีลูกรัก

“เป็นอย่างไร ทีนี้คงไม่พิสดารเอาออกมาเล่นตอนเมาอีกแล้ว
นะ”

ภากรยกยิ้มขลาดเงินเมื่อโดนบิดาท้วงด้วยเหตุการณ์เมื่อ
หลายสัปดาห์ก่อน แล้วจึงขอตัวพาลูกรักขึ้นไปเก็บบนห้อง

ของในมือที่เป็นลูกรักนั้นก็คือไวโอลินไม้เมเปิล เครื่องดนตรี
สากลชิ้นแรกที่ภากรมีในครอบครองจากการเก็บเงินซื้อเองหลังเล่น
เครื่องดนตรีสากลได้จนคล่องมือแล้ว

ภากรเรียนดนตรีไทยกับครูแสน ไปมาหาสู่กันจนสิบขวบก็ต้อง
ไปอยู่วชิราวุธวิทยาลัย โรงเรียนประจำที่บิดาจัดหาไว้ให้ นั่นแหละ

ครั้งแรกที่ได้เจอกับเป็นเอก เมื่อทั้งสองคนรู้ว่าชอบดนตรีเหมือนกัน ก็คุยกันถุกคอ เป็นเพื่อนเรียนดนตรีสากลในรั้วชิราวุธ ไปจนถึงช่วงอายุที่โตขึ้นมาหน่อย ยามที่ออกนอกรั้วโรงเรียนได้ ก็มาฝากตัวเป็นศิษย์กันที่โรงเรียนพรานหลวง โรงเรียนสอนดนตรีที่สวนมิสกวัน

มือหนาหีบไวโอลินลูกรักออกมาจากหีบ ลูบไล้ไปตามรอยคอไวโอลินที่เมื่อหลายสัปดาห์ก่อนหักออกจากกัน จนทำให้น้ำตาแทบเล็ด

เพราะฤทธิ์น้ำเมาก็เพิ่งรับเข้าไป สติเริ่มขาดหาย อารมณ์หมุนเหวี่ยง หัวใจจะยกไวโอลินขึ้นมาเล่นคลาอาร์ท กลายเป็นลงน้ำหนักเกินไป ทำให้ไวโอลินที่ก็ผ่านมือเขามาสิบกว่าปีหักคามือ

เมื่อย...

เสียงร้องอย่างสัตว์เลื้อยคลานน่ามีหนวดมาพร้อมกับสัมผัสคลอเคลียแถวข้อเท้า ทำให้ภากรยกยืมแล้วก้มลงอุ้มสัตว์เลื้อยเบียดดั่งน้องสาวขึ้นมาดอมดม

“ว่าอย่างไรคะแม่เมณีของพี่ วันนี้ตื่นสายเชียว หือ” หยอกล้อกับแมวสีขาวพันธุ์ชาวมณีไปมา จนแม่เมณีของพี่ก้มบิตตัวกระเจิงลงบนเตียง

มองไปยังสัตว์เลื้อยแสนรักที่อยู่กับเขามาเข้าปีที่สิบแล้วก็ยกยืมไม่คลาย ยังจำวันที่เขาได้เจอกับแม่เมณีครั้งแรกได้อยู่เลย

หากเด็กคนนั้นขอแมวตัวนี้กลับไปเลี้ยงเอง คงไม่มีแม่เมณีให้เขาได้ฟัดทุกเช้าสายบ่ายเย็นอย่างนี้แน่

“ไม่ได้เล่าให้คุณพ่อฟังหรือว่าทำไมถึงเมาแฉ่จนทำไวโอลินหักแบบนี้”

เสียงนั้นเรียกให้เขาได้สติแล้วหันไปมองพี่ชายที่ยืนกอดอกฟิงกรอบประตุมองกันอยู่

“แค่เล่าว่าเมาจนทำไวโอลินหักก็โดนคุณพ่อดุแล้วนี่ครับ”

“ก็ถ้าเล่าสาเหตุที่ทำให้เมาขนาดนั้น คุณพ่ออาจจะเปลี่ยนมา

ปลอบใจแทนก็ได้นะ” ภาคย์เอ่ยพลางยิ้มเข้าไปให้น้องชายที่ทำหน้าตาย “เขาส่งการ์ดแต่งงานมาให้แน่ะ”

“อะไรนะครับ”

“อ้อ ส่งมาตั้งแต่เมื่อวานแล้ว มาส่งเองเสียด้วย แต่แกไม่อยู่ที่เลยเก็บไว้ให้” ว่าแล้วก็ยื่นซองสีชมพูอ่อนมาตรงหน้า

ภากรเฝ้าปากแน่น แต่ก็ยื่นมือออกไปรับมาเปิดดู
บนการ์ดสีขาวนวลสลักตัวหนังสือสีทองสวยงาม ชื่อว่าสาว
ตรงกลางเด่นเป็นสง่า เด่นจนกระแทกใจเขาอย่างจัง

“เลิกเศร้าได้แล้ว คุณหญิงเธอกำลังจะมีชีวิตที่ดีนะ คินนันเธอกับบอกแกเองไม่ใช่หรือไงว่าเธอมีความสุขดีกับชีวิตตอนนี้”

“...”

“แต่ถ้าทำใจไม่ได้จริงๆ อย่างน้อยๆ ก็โทรศัพท์ไปแสดงความยินดีกับเธอเสียหน่อยก็ได้นะгим คุณหญิงเธอก็เป็นห่วงแกอยู่ไม่น้อย”

“...”

“...”

“ครับ พี่ภาคย์” ตอบรับพี่ชายเสียงเบา ภาคย์มองดูน้องอยู่ครู่หนึ่งก็ค่อยหลบออกไป

ภากรทั้งตัวลงนั่งบนเตียงคล้ายหมดแรง แต่ก็ยังคงมองดูการ์ด
ในมือไม่วางตา

ชื่อของหม่อมราชวงศ์วิไลเรขา วงศ์วรรณสุ ในฝั่งเจ้าสาวนั้น
ควรจะมีชื่อเขาอยู่เคียงข้างแท้ๆ

ตัวเขาและคุณหญิงวิไลเรขาพบรักกันตอนเขาได้ไปเล่นดนตรี
ทำงานกาชาดเมื่อห้าปีที่แล้ว เป็นคุณหญิงผู้สูงศักดิ์ที่สนใจในตัวคนที่เล่นไวโอลินอย่างภากรก่อน งานมีเก้าวัน เธอในฐานะพยาบาล
สังกัดโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ก็แวะเวียนมาที่เวทีของกองดุริยางค์
ทั้งเก้าวัน จนได้ทำความรู้จักกัน และได้เป็นคนรักในเวลาต่อมา

แต่สุดท้ายความรักของพวกเขาที่กำลังไปได้ดีก็ต้องล่มไม่เป็นท่า

เพียงเพราะยศศักดิ์ของชายหนุ่มไม่เป็นที่ยอมรับของวังวงศ์-
วรรณสุ หากพูดถึงยศนายทหารเรือก็คงพอรักษาเกียรติคุณหญิงเธอ
ได้ แต่ทางวงศ์วรรณสุได้รับรู้ความจริงข้อหนึ่งจากภากร ก็ทำเอาต้อง
รีบขัดขวางความรักครั้งนี้ไม่ให้สมหวัง เพียงเพราะเขาไม่ใช่ลูกชาย
แท้ๆ ของผู้การภาศย์

แต่เป็นลูกของหญิงคนรักเท่ากับชายอื่น

เพียงเท่านั้นจริง ๆ ที่ทำให้เขากลายเป็นคนบ้าไปสามวัน
เจ็ดวัน เพราะตัวเขาเองก็ไม่สามารถแหกวงล้อมที่วงศ์วรรณสุขีดไว้
ได้ เขารู้ว่าถ้าต่ออายุจะต้องเจียมตัวไม่มีปากเสียง และจำยอมปล่อย
มือจากหญิงอันเป็นที่รักไป

ภากรที่เคยเจิดจ้าตั้งแต่พลวอค์นี้ก็ดับมอดไร้ชีวิตชีวา

เขาไม่ได้เจอกับคนรักเก่ามาเกือบสองปี ช่วงเวลานั้นช่วย
บรรเทาให้เขาค่อย ๆ กลับมาส่องแสงอย่างเคย จนเมื่อหลายสัปดาห์
ก่อน ก่อนที่จะทำไวโอลินหักคามือได้สองชั่วโมง เขาได้เจอกับ
คุณหญิงวิไลเรขาที่กลับมาดัง ทั้งยังมาพร้อมกับคู่หมั้นที่เขาได้ยื่นข่าว
คราวมาสักพัก

คุณหญิงเรในวันนั้นยิ้มอย่างมีความสุขเสียจนเขาอยากจะ
ยินดีไปด้วย ลึก ๆ ก็เจ็บแปลบที่กันบังหัวใจ แต่ก็ต้องพยายามอด
กลั้นเอาไว้เมื่อต้องพบหน้ากับหญิงสาวอดีตคนรัก อดกลั้นความ
ขมขื่นไว้ในใจแล้วเอ่ยยินดีกับชีวิตที่ดีและมีความสุขของเธอ คุณหญิงเร
ในวันนั้นยังเหมือนเดิมอย่างวันแรกที่เจอกัน เธอยังคงมีแต่ความ
ปรารถนาดีให้เขาแม้ในวันที่หมดรักกันแล้ว

ก็ถือว่ายังหลงเหลือมิตรภาพดี ๆ ให้แก่กัน แต่ก็เพราะอย่างนั้น
ถึงทำให้ภากรกลับได้ะมายกขวดบรันดีกรอกปากจนหมดขวด
คนเดียว

เขาสัญญากับตัวเองตั้งแต่ตอนยกขวดแล้วว่าเขาจะเสียใจในวันนั้นเป็นครั้งสุดท้าย ต่อจากนี้เขาจะมีแต่การยอมรับความจริงและใช้ชีวิตต่อไปให้ได้อย่างที่คุณหญิงบอก

เขาจะไม่เสียใจ หากคุณหญิงเรไม่อนุญาตให้เขาเสียใจ

สัมผัสนุ่มนวลที่ข้างตักเรียกสติให้ภากรก้มลงมองก่อนชนสีขาว สบตาสีฟ้าข้างเหลืองข้างของแม่เมณีแล้วก็ยิ้มยิ้มออกมาปล่อยให้น้องสาวป็นขึ้นมากลอเคลียต่อบนตัก

นึกขบใจเด็กคนนั้นอีกครั้งจริงๆ เพราะมีแม่เมณี เขาถึงยังยิ้มได้แม้วันที่เหมือนฝนตกอยู่ในใจ แม่ตัวขาวนี้เหมือนมีพลังจิตเห็นเขาเจ็บไปเป็นไม่ได้ ต้องมากลอเคลียปลอบใจให้คลายเศร้า

“คุณกิมคะ รถพระที่นั่งพระองค์สู่มาถึงแล้วค่ะ”

พยักหน้ารับกับคำบอกของคนรับใช้ เก็บไวโอลินลงหีบให้เรียบร้อย ก่อนจะอุ้มเจ้าแมวลีขาวลงไปด้วยกัน

“ทำเป็นไม่รู้จักกันไปได้ มานั่งบนนี้กันเร็วเข้า”

เสียงตรัสจากแขกสูงศักดิ์ว่าขึ้นทันทีที่เห็นเจ้าของบ้านทั้งสามตั้งท่าจะลดตัวไปนั่งบนพื้นพรม

พระองค์เจ้าสุริยฉัตร อธิบดีกระทรวงการต่างประเทศ ผู้เป็นเจ้านายสายตรงของภาคย์ ที่บางวันหยุดก็มาสนทนากับผู้การภาคย์ยามที่ลูกเมียไม่อยู่วัง

อย่างเช่นวันนี้

“กระหม่อมคิดว่าฝ่าบาทจะใช้เวลากับท่านหญิงเสียอีกหม่อม”

“โอ้ย แม่ปริมนะรี อิ่มข้าวเข้าได้ก็ออกไปหาเพื่อนเขาทันที เชียวละ ส่วนแม่กมลาก็ติดพันอยู่บ้านคุณหญิงแม่บ้านทหารบก”

ทั้งสามคนพากันหัวเราะครืนให้พระองค์สู่ผู้หยอหยง

“แล้วท่านชายเปลวละหม่อม” ภากรถาม

“รายนั้นก็พาลูกเมียไปอัมพวา กัน กว่าจะกลับก็เย็นพรงนี้”

ทั้งสี่สนทนากันด้วยหลากหลายหัวข้อ ส่วนใหญ่จะเป็นการถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ คุยเรื่องข่าวสารบ้านเมือง ภาคย์และภากรได้เข้าร่วมบทสนทนาบ้างไม่ให้เหงาปาก

“ดูซิ คุยกะออกทะเลจนเกือบลืมเรื่องสำคัญ” พระองค์สุริยจักรวาลหลังยกน้ำชาขึ้นจิบแล้วทอดเนตรไปยังภากร

“กับกระหม่อมหรือ”

“ใช่ วันนี้มีเรื่องจะมารบกวนผู้กองเสียหน่อย”

“...”

“เอ...อาจจะไม่หน่อยด้วยสิ คงต้องรบกวนผู้กองอย่างมากเสีย”

“เรื่องอะไรหรือฝ่าบาท ตรัสมาได้เลยหม่อม” ภากรตอบรับอย่างขันแข็ง คว่าเอาตัวแมวสีขาวยืนมานอนบนตักไม่ให้เดินเพ่นพ่าน

“พอดีวงดนตรีที่เราจ้างให้มาเล่นในงานวันเกิดดันเกิดอุบัติเหตุกะทันหัน เห็นว่าเพิ่งกลับจากปากน้ำ...”

“ว่าอย่างไรนะหม่อม” ภากรร้องถามออกไปโดยที่พระองค์สุริยจักรวาลยังไม่จบคำ ผู้เป็นบิดาเห็นเช่นนั้นจึงต้องรีบเอ่ยเสริม

“เจ้าก็มเป็นเพื่อนกับพ่อเป็นเอก หัวหน้านวงดนตรีที่ฝ่าบาทจ้างไว้ล่ะหม่อม”

“อ้อ คงยังไม่ได้ข่าวสินะ แต่ไม่มีใครเป็นอะไรมากหรอก ไม่ต้องกังวล เพียงแต่เครื่องดนตรีเสียหาย เลยไม่สามารถมาเล่นให้เราได้แล้ว”

ภากรเป่าลมออกปากอย่างโล่งอกเมื่อได้ยินว่าเพื่อนไม่ได้รับอันตราย

“เพราะอย่างนั้นเราถึงมาขอรบกวนผู้กอง ช่วยเบิกวงดนตรีสักวงมาช่วยงานเราได้ไหม ค่าจ้างก็ตามที่กองของผู้กองรับเลย เราไม่ติดขัด”

ภากรพยักหน้าเข้าใจความต้องการของผู้ใหญ่แล้ว แต่ก็ไม่ได้ตอบรับในทันที

“ช่วงนี้ที่กองไม่มีออกไปที่ไหนหม่อม อาจจะพอมือให้เบิกตัวได้อยู่ แต่หม่อมไม่มั่นใจนัก อย่างไรก็ตามพรุ่งนี้หม่อมจะติดต่อกลับไปอีกที่ได้ไหมหม่อม”

“ได้ดี แต่ถ้าไม่ได้ ช่วยบอกเราแต่เนิ่น ๆ ทีนะ งานก็ใกล้เข้ามาแล้ว กลัวจะหวางดนตรีไม่ทัน แม่กมลาก็ร่อนการ์ดเชิญไปแล้วด้วย”

“ได้พะยะค่ะ อย่างไรหม่อมจะรีบติดต่อกลับไป”

“ดี ๆ ขอบคุณผู้กองมากนะ และหากได้ผู้กองมาร่วมวงเป็นมือไวโอลินให้เราด้วยคงจะดีมากเทียว”

“หากหม่อมไม่ติดภารกิจใด จะต้องไปเล่นไวโอลินถวายแน่นอนหม่อม”

พระองค์ผู้รับดวงตาแสนสกลีของภากร เห็นมาตั้งแต่ยังไม่โกนจุก สดใสอย่างไร โตขึ้นมาก็ยังคงสดใสอยู่อย่างนั้น

หันไปมองทางภาคย์ ก็เหมือนได้เห็นดวงจันทร์ที่แสนสงบในยามค่ำคืน สองพี่น้องคู่นี้แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่ก็ถือว่าลงตัวอย่างที่เขาก็คิดไม่ได้เสีย

“แล้วนี่คงได้การ์ดเชิญแล้วใช่ไหมท่านผู้การ”

“ได้รับแล้วหม่อม เห็นว่า...ควมเป็นงานเลี้ยงต้อนรับท่านหญิงกลับมาพระนครด้วย”

“ใช่ จัดให้ทั้งหญิงปริมแล้วก็หญิงฟาง คุณหญิงตรีณาราวังภาณูรค์มีนะ”

๓

จากรังหวนคืน

เสียงตัดจับจากกรรไกรและผีเย็บผ้าจากเครื่องจักรดัง
คลอรับกันเป็นจังหวะนั้น ดูจะเป็นเสียงประกอบการทำงานที่คุ้นชิน
ของพรเทพี่ไปเสียแล้ว ด้านหนึ่งของห้องเสื้อดวงทรัพย์มีอาจารย์
เจ้าของห้องเสื้อตั้งหน้าตั้งตาคับผีเข็มจากจักรเย็บผ้า ส่วนด้านใน
เป็นตัวเขาที่มักตัดผ้าอยู่ในมุมของตัวเอง

“เมื่อวันก่อนท่านหญิงปริมมาหาครู”

“อะไรนะครับ” มือบางถึงกับชะงักวิถีตัดผ้าแล้วเงยหน้ามา
มองอาจารย์

“ท่านหญิงปริมมาหาที่นี้ ตอนที่เธอออกไปส่งชุดที่บ้าน
คุณหญิงดารา”

“เธอมาที่นี่ทำไม”

“มาขอช่วยงานครู ให้ครูใจอ่อนละมัง”

พรเทพี่ถึงกับวางกรรไกรตัวใหญ่ลงกับโต๊ะ ลั่นเคาะกระพุ่ม
แก้มอย่างชอบใจความร้นของเพื่อนเสียเหลือเกิน

“เธอคงมาร้องขอความเห็นใจเพื่อให้อาจารย์ส่งเธอเข้าประกวด

นางสาวไทย”

“อ้อ ท่านหญิงยังบอกอีกว่าเธอกับคุณหญิงฟางใจร้ายใจดำ ไม่ยอมช่วยท่าน ถึงต้องมาพึ่งโบบุญครู” อาจารย์ว่าพลางกลัว หัวเราะ

อาจารย์ดวงทรัพย์ในวัยห้าสิบปลายๆ ภายนอกเธอดูเงียบ ขรึมน่ายำเกรง แต่เธอเข้าจริงเธอก็คือผู้ใหญ่ใจดีที่สุดคนหนึ่งสำหรับ พรเทพี อย่างที่เพิ่งกลับจากหัวหินก็หอบขนมหม้อแกงมาฝากกัน เป็นตั้ง และนั่นคงเป็นจุดอ่อนให้เปรี๊ยศรีพีเข้าหาอาจารย์เพื่อร้องขอความเห็นใจ

“ก็ท่านหญิงเธอไม่เกรงდე็พของเธอ แต่พวกเฟื่องเกรง นี่ครับ”

อาจารย์ดวงทรัพย์หัวเราะตอบรับคำพูดเขา

อันที่จริงความคิดที่จะช่วยท่านหญิง เขาก็นอนคิดมาแทบ ทุกคืนเกือบครบสัปดาห์เข้าให้แล้ว แต่ก็นั่นแหละ เขายังไม่มีความ กล้ามากพอที่จะช่วยท่านหญิงหนีออกจากวังขนาดนั้น ยิ่งเพิ่งมี ชาวมาประเคนถึงที่บ้านเมื่อวานว่าช่วงประภคณางสาวไทยนั้น พระองค์สุมหมายมั่นว่าจะให้ท่านหญิงทำความรู้จักกับคู่หมายที่ พระองค์จัดหาไว้ให้แล้วยังไม่กล้าขัดพระประสงค์

“สวัสดีค่ะอาจารย์”

เสียงทักทายใส ๆ จากหน้าร้านพาให้พรเทพีถอนหายใจแล้ว กลับตาดั้งสติ

“คุณชายเฟื่องกำลังนินทาท่านหญิงอยู่เฉียวพะคะ” อาจารย์ ดวงทรัพย์รับไหวด้วยรอยยิ้ม ท่านหญิงถลึงตาโตใส่เจ้าตัวดีที่แอบ หลบมุมอยู่ด้านใน

“จริงหรือเจ้าเฟื่อง นี่หญิงนะ เพื่อนตั้งแต่หัดคลานมาด้วยกัน ทำไมจิตใจเธอโหดร้ายขนาดนี้”

เข้าใจหรือยังว่าทำไมต้องหลบตาดั้งสติ

เพราะหากมีอะไรไม่เป็นไปตามพระทัยละก็ อะไรก็ไม่สามารถหยุดยั้งโอรสผู้เรียนนั้นได้

“มาทำไมแต่เข้าท่านหญิง กลับมาถึงพระนครไม่เห็นอยู่ติดวงให้เด็ดพอกับท่านแม่ขึ้นท้ายสักรวัน”

“นั่นๆ อาจารย์ดุสิตะ ปากร้ายเสียจริง อาจารย์จัดการเลยละ” ธิบชนพชนผู้ใหญ่

คุณชายเฟื่องนะตอนเรียนร้อยก็เรียนร้อยใจหาย แต่ถ้ำถึงทให้ปากร้ายละก็ ท่านหญิงบริมยังสู้ไม่ได้เขียน

อันที่จริงท่านหญิงบริมแทบจะนับถือคุณชายเฟื่องเป็นพี่ชายอีกคนด้วยซ้ำ เพราะคุณชายเฟื่องนั้น ถ้ำพูดถึงความคิดจิตสำนึกต่าง ๆ เขามีความสุขและมีระเบียบระเบียบมากกว่าเพื่อนรุ่นเดียวกัน อาจเป็นเพราะไม่ได้ถูกเลี้ยงดูแบบตามใจอย่างท่านหญิงบริมเลยมักจะมีอะไรมาสอนเสมอในเรื่องที่เธอนึกไม่ถึง

คุณชายเฟื่องคงจะเป็นหม่อมราชวงศ์คนแรกในรุ่นนี้เลยละมั้งที่ซึกผ้าเองได้ จนลามมาสอนให้ท่านหญิงซึกผ้าเอง ตอนไปอยู่ปิ่นงเลยไม่ค่อยลำบากนัก เพราะส่วนใหญ่วิชาการใช้ชีวิตด้วยตัวเองก็ถูกคุณชายเฟื่องสอนมาหมดแล้ว

“แต่ก็จริงอย่างที่คุณเฟื่องว่านะเพคะท่านหญิง” เป็นอาจารย์ดวงทรัพย์ที่ช่วยเบรกทที่อเซาะของท่านหญิง

“อ้าว...” ท่านหญิงร้องเสียงเครือ พรเทพียกยิ้ม ก่อนจะเดินมาหาท่านหญิงเฟื่องรัก

“หม่อมฉันก็คิดว่า หากท่านหญิงอยากจะหนีออกมาประกวดนางสาวไทย ท่านหญิงก็น่าจะอยู่ติดวงให้เด็ดพอกเห็นเพื่อไว้วงพระทัยงเพคะ”

“อ้าว อาจารย์” ครานี้เป็นท่านหญิงที่ปองปากขำ

“คุณเฟื่อง ท่านหญิงนะอยากเข้าประกวดจริง ๆ นะ ช่วยท่านหญิงเถะ อย่งไรเสีย หากพระองค์สุพิโรธ ครูจะรับโทษให้เอง”

จากที่ป๋องปากข้าวอยู่ ไปรพิศรพีถึงกับเบิกตากว้าง

“เช่นนั้นยิ่งไม่ได้เลยครับอาจารย์”

“เดี๋ยวก่อนเลยคะทุกคน” ไปรพิศรพีจำต้องยกมือหยุดยั้งความคิดครุ่นและศิษย์คุณี้ “หญิงบอกแล้วไงคะ ว่าถ้าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นจริง หญิงจะเป็นคนรับผิดชอบเอง ทุกอย่างเกิดขึ้นจากความร้ายของหญิง”

“ก็รู้อยู่แล้วหรือนัก”

“เฮ้” ท่านหญิงเพื่อนรักถึงกับยกมือทำสะเอว ทำให้อาจารย์ดวงทรัพย์ต้องห้ามทัพก่อน

“ขอเฟื่องตัดสินใจก่อน”

“ยังต้องใช้เวลาอีกหรือ สัปดาห์หน้าก็จะเริ่มประกวดนางสาวธนบุรีแล้วนะ”

“ก็ต้องดูความประพฤติท่านหญิงก่อน หากอยากให้เฟื่องช่วย ต้องไม่ชน”

ไปรพิศรพียิ้มยิ้มแล้วมองเพื่อนอย่างอับจนหนทาง “ก็ได้!”

“ดี เช่นนั้นไหน ๆ ก็มาแล้ว มาช่วยเฟื่องตัดผ้าหน่อยสิ”

ท่ามกลางอากาศร้อนช่วงเที่ยงในพระนคร สองเพื่อนซี้พากันเดินผ่านวัดโพธิ์มานั่งรับประทานอาหารกลางวันที่ร้านประจำ หลังจากที่พรเทพีสอนไปรพิศรพีตัดผ้าจริงอย่างปากว่า เพื่อนหม่อมเจ้าถึงกับโอดโอยหลังจบบรรไกรตัวใหญ่ตัดผ้ามาหลายชั่วโมง เพราะไม่เคยต้องทำงานหนักมาก่อน พอเที่ยงพรเทพิจึงอาสาเลี้ยงข้าวตอบแทนที่มาช่วยงาน

“แต่ท่านหญิงรู้ใช่ไหมว่าเดี๋ยวก่อนก็รู้ว่าเดิมนักถ้าท่านหญิงไม่ไปพบคู่หมาย”

“หญิงทราบ แต่ก็ช่วยไม่ได้ หญิงไม่ได้เต็มใจแต่แรกนี่” ท่านหญิงตอบอย่างไม่ใส่ใจพลางเขียนน้ำแข็งในแก้วสแตนเลส

พรเทพีเข้าใจสิ่งที่เพื่อนต้องเจอ การแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รัก มันไม่ใช่เรื่องง่าย ยิ่งในสมัยที่ความคิดเก่าๆ เริ่มเปลี่ยนผ่าน ผู้หญิง ไม่ได้ถูกปลูกฝังให้อยู่แต่เหย้าเฝ้าแต่เรือนอีกต่อไป จึงไม่แปลกที่ไปรพิศรพีจะแข่งข้อกับพระบิดา

ซึ่งข้อนั้นพรเทพีก็เห็นด้วย เขาเองก็เชื่อมั่นกับคำว่าความรัก มันคือความบริสุทธิ์ที่ทุกคนควรได้รับ

“ให้เฟื่องช่วยคัดค้านการแต่งงาน ยังน่าช่วยกว่าพาไปประพวदनางสาวไทย”

“หือ มันยังงัยกันนัก ไหนบอกหญิงชีว่าประพวदनางงาม มันไม่ดียง”

พรเทพีเหลือบตามองเพื่อนแล้วถอนหายใจ “การประพวदनางงามมันไม่ใช่เรื่องผิด มันเป็นเรื่องที่น่ายินดีด้วยซ้ำ”

“นั่นไง”

“แต่ท่านหญิงก็รู้ใช่ไหมว่าการประพวดชาอ่อนมันไม่ใช่การประพวดที่ถูกยอมรับนัก โดยเฉพาะผู้ใหญ่หัวโบราณ ถึงจะมีการประพวดนี้ขึ้นมาเพราะได้เฉลิมฉลองรัฐธรรมนูญ แต่ท่านหญิงก็น่าจะเห็นว่าแก่นของงานอย่างคำว่าประชาธิปไตย คนไทยยังขาดความรู้อยู่มาก ฉะนั้นการประพวदनางงามที่ต้องโชว์ชาอ่อนนั้นยิ่งไม่มีหวัง”

“...”

“เพราะไม่เช่นนั้นท่านหญิงคงไม่มาให้เฟื่องช่วยพาท่านหญิงหนีออกจากวังไปประพวดหรอก แค่ท่านหญิงบอกว่าสักคน เขาก็พาท่านหญิงไปถึงวังสราญรมย์แล้ว”

ไปรพิศรพีบีนปากนั่งเงียบฟังคำพูดยาวเหยียดจากพรเทพี ท่าทางยอมจำนนนั้นแสดงออกแล้วว่าที่พรเทพีพูดมันจริงทุกอย่าง

“เฟื่องยินดีด้วยซ้ำที่ท่านหญิงอยากก้าวออกจากกรอบที่นพจักรขีดไว้ให้ หากท่านหญิงได้ไปแสดงความสามารถ ทำไมเฟื่อง

จะไม่ได้ใจ”

“...”

“แต่เรายังเป็นส่วนน้อยนะท่านหญิง เฟื่องไม่อยากให้ท่านหญิง
ได้รับคำพูดดูถูกจากคนที่ไม่เปิดกว้าง...ซึ่งมีอยู่เกลื่อนพระนคร”

เชื่อเขาเถอะ ว่าถึงแม้คุณนี้จะเข้าสู่ยุคประชาธิปไตยมาอีสิบปี
แล้ว แต่คนยังไม่เปิดกว้างมีเกลื่อนไปหมด งานฉลองรัฐธรรมนูญที่
จัดเพื่อให้ประชาชนเข้าถึงความรู้เรื่องประชาธิปไตยก็ใช้ว่าจะช่วยได้
ทั้งหมด ก็มีแค่คนในเมืองที่เข้าถึง เหลือๆ อาจจะมีแค่คนในเขต
พระนครเท่านั้นด้วยซ้ำ

การจัดประกวดนางงาม เขายังเห็นด้วยว่ามันคือเวทีที่ผู้หญิง
จะได้แสดงความเท่าเทียมในสังคมประชาธิปไตยที่ผู้ชายเป็นใหญ่ แต่
เพราะมันคือการประกวดนางงามที่ต้องอวดหุ่นและรูปร่างโดยไม่
ปกปิด ถึงเรียกกันว่าประกวดขาอ่อน คนหัวโบราณที่ชอบให้ผู้หญิง
แต่งตัวมิดชิดจึงชอบยกนางงามมากดขี่ให้ดูต่ำต้อยด้วยกรอบความ
คิดที่ไม่ได้เจริญตามกาลเวลา

ท่านหญิงปริมที่โตมาด้วยกันกับเขา เธอไม่ควรได้รับถ้อยคำ
ร้ายๆ โดยไม่ยังคิดจากใครทั้งนั้น นั่นคือสิ่งที่เขาห่วง

แต่เมื่อกลับมามองท่านหญิงในวัยยี่สิบสองตรงหน้านี้ เธอก็
ไม่ใช่เด็กหญิงตัวน้อยอีกต่อไปแล้วนี่นา

โดยเฉพาะในตอนที่กำลังทำหน้าหงอยจนพรเทปที่ต้องพลุลม
หายใจ

“ท่านหญิง”

“หือ”

“ท่านหญิงสัญญาไหมว่าถ้าลงประกวดแล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไร
ขึ้น ท่านหญิงจะไม่เสียใจ”

“สัญญา”

“ท่านหญิงสัญญาได้ไหมว่า ไม่ว่าจะใครจะวิจารณ์ท่านหญิง

เสียหายอย่างไร จะไม่เก็บมาใส่ใจ”

ท่านหญิงสุดลมหายใจ เม้มปากใช้ความคิดก่อนตอบ “ได้หญิงสัญญา”

พรเทพีจึงสบเข้าไปในดวงเนตรกลมใส ความแว่นแฉะชัดในแวเนตรนั้นจนพรเทพีพยับหน้าตัดสินใจ

“เช่นนั้นเพื่องจะช่วยท่านหญิง”

“จริงนะ!” ไปรพิศรพีแทบกระโดดข้ามโต๊ะมากอดเพื่อน แต่ก็ทำได้แค่กุมมือเพื่อนไว้แล้วยิ้มดีใจ

พรเทพียิ้มยิ้มาให้แก่การตัดสินใจครั้งนี้ เพราะหากโดนโทษจากพระองค์สักจะไม่เสียใจ

หากหม่อมเจ้าหญิงอย่างไปรพิศรพิลังประกวดนางงาม คนคงจะจันทกันไปทั่ว แต่นั่นอาจนำมาสู่แรงกระเพื่อมให้วงการนางงามดูเท่าเทียมในสายตาคนเฒ่าคนแก่ก็เป็นได้

และอีกอย่าง...การที่ไปรพิศรพิถามถึงข้อเสียของการประกวดนางงามนั้นแหละที่ทำให้เขาฉุกคิด เราเชื่อมั่นว่าสิ่งที่ทำมันถูก แล้วทำไมต้องกลัวกรอบสังคมที่ไม่เข้าท่าด้วยล่ะ

“แล้ววันเสาร์นี้จะมาหาหญิงก็ไม่งาน มาตั้งแต่บ่ายเลยได้ไหม” เธอถามถึงวันมะรืนนี้ที่จะเป็นวันจัดงานเลี้ยงวันคล้ายวันประสูติของเสด็จพ่อ รวมถึงเป็นงานเลี้ยงต้อนรับเธอและตรีนารา กลับจากปิ้งด้วย

ก็งานเลี้ยง มีอาหาร มีฟลอร์เต้นรำ อะไรเทือกๆ นั้นที่ท่านหญิงไม่ค่อยโปรดเท่าใด

“ให้เพื่องไปทำไมตั้งแต่บ่าย”

“ช่วยหญิงแต่งตัวไง”

“ปาวมีเยอะเยอะน่าท่านหญิง” ว่าจบก็ยกน้ำขึ้นดื่มหลังจบบื้ออาหาร “อ้อ เ็นนี้ไม่อนุญาตให้กลับทรงงานนะครับ ต้องให้นายเข้มมารับด้วยล่ะ รับฉลองพระองค์กลับไปด้วยเลย ของทุกพระองค์นี่

วังนพจักรแบกขึ้นรถรางไม่ได้”

“ได้ไงล่ะ หญิงอุตส่าห์หมายมั่นมาตั้งแต่เมื่อคืนว่าจะให้เธอพาหญิงขึ้นรถรางกลับบ้านนะ”

“คราวหน้าแล้วกันนะครับ เขายังไม่เลิกกิจการหนีท่านหญิงไปไหนหรอกน่า”

รถรางเป็นรถสาธารณะ มีบริการวิ่งเป็นสายตามเส้นทางที่กำหนด พวกหม่อมหรือลูกเจ้านายไม่ค่อยใช้บริการกันหรอก หนึ่งคือแต่ละวงก็คงมีรถประจำตัวกันอยู่แล้ว และสอง การเดินทางด้วยรถรางบางทีก็ต้องเบียดเสียด แน่นนอนว่าคนระดับบนไม่เอาตัวไปลำบากเช่นนั้นแน่นอน

แต่ยกเว้นพรเทพี

หม่อมราชวงศ์คนนี้จะแสนเชี่ยวชาญกับสายรถราง แต่ก่อนตอนเรียนชั้นประถมก็มีรถรับส่ง เพราะไปเรียนและกลับพร้อมกันกับน้องสาวอย่างตริณาราชที่เรียนอยู่อัสสัมชัญฝั่งหญิงล้วนข้างๆ กัน แต่เมื่อย้ายมาเรียนที่อัสสัมชัญฝ่ายมัธยมหลังตริณาราชไปเรียนไฮสคูลที่ปีนัง หม่อมแม่ก็มักพานั่งรถรางเพราะเขาสนใจใคร่รู้ จนเติบโตขึ้นชั้นมัธยมปลายแล้วนั้นละที่ขอเดินทางไปเรียนคนเดียวไม่ต้องรบกวนคนขับรถ จะได้นั่งรถของครอบครัวก็วันที่ตื่นสาย หรือไม่ก็มัวงาให้ผู้ปกครองไปโรงเรียนด้วย

“นี่ท่านหญิง”

“อือ”

“แต่เพียงว่าไม่ต้องรอถึงสัปดาห์หน้าหรอก”

“?”

“เฟลอๆ พระองค์สุอาจะเชิญคู่หม้ายท่านหญิงให้มาเจอกันตั้งแต่มะรืนนี้เลยก็ได้”

“นั่นแหละที่หญิงกลัว” ท่านหญิงตีหน้ายุ่งทันที “เพราะฉะนั้นคุณก็ต้องตัวติดกับหญิงเลยนะ”

“ได้ เรื่อนี้จะงานถนัด”

คุณเฟื่องนะคุณเฟื่อง ไหนว่างานถนัดใจเล่า!

“หญิงปริม ไหว้พี่เขาสัก”

เจ้าของชื่อในชุดราตรีสีชมพูจากฝีมือการรังสรรค์ของเพื่อนรัก เก็บความยุ่งเหยิงนั้นไว้ในใจ ลอบส่งสายตาซุ่มเคืองให้พรเทพีในชุดสูทสากลที่ยืนอยู่อีกวงสนทนา โดยข้าง ๆ กันนั้นมีมารดาของเพื่อนคงแขนเอาไว้

“หญิงกราบเพคะ พี่ชายอัส”

พรเทพีลอบมองเพื่อนสนิทด้วยความรู้สึกผิด แต่ราวกับมารดาจะรู้ว่าเขากำลังจะไปช่วยเพื่อนขัดขวางการทำความรู้จักกับคู่หมาย ถึงเอาแต่พาเขาตกทายผู้ใหญ่ตั้งแต่ก้าวเข้ามา จนไม่กล้าเสียมารยาทออกนอกวงสนทนา ส่วนวงข้าง ๆ กันนั้นก็ป็นท่านพ่อและหม่อมแม่ใหญ่กับบรรดาผู้ใหญ่ในกระทรวงการคลัง

“แม่ครับ เฟื่องขอ--”

“ไปไหนก็ได้ แต่ห้ามขัดขวางท่านชายอัสเด็ดขาด” หม่อมจิตรากล่าวด้วยรอยยิ้มเพราะยังอยู่ในวงสนทนา แต่น้ำเสียงเรียบนั้นทำเอาเรียวปากบางเม้มเข้าหากันแน่น

“แค่ไปอยู่ข้างท่านหญิงได้ไหมครับ ท่านหญิงคงประหม่า เฟื่องกลับมาพระนครไม่นานเอง”

หม่อมแม่หันมาสบตาลูกชาย จนสุดท้ายก็ใจอ่อนพยักหน้าให้พรเทพียกยิ้ม สอดสายตามองหาพี่น้อง ก็พบว่าทั้งทิพย์ชลธรและตรีณารัตติอยู่อีกวงสนทนากับครอบครัวของท่านชายวิสูตรรังษี พี่ชายของไปรพิศรพี จึงเดินไปหาท่านหญิงลำพัง

“อ้าว คุณชายเฟื่อง”

“กราบฝ่าพระบาท” พรเทพีค้อมตัวทำความเคารพบิดาของเพื่อน รวมถึงคู่หมายของเพื่อนด้วย

หม่อมเจ้าตั้งอัสนี วงศ์สุวรรณ ท่านชายนักเรียนนอกวัยน่าจะมากกว่าพวกเขาสองสามปี ที่ตอนนี้อกลับมาเป็นเลขาฯ ให้ท่านทูตสวีเดนที่กรุงเทพฯ ประจําประเทศไทย เห็นว่าเป็นเลิศในเรื่องภาษาอังกฤษนักเพราะไปเรียนปริญญาตรีไกลถึงเกาะอังกฤษ

“คุณคงเป็นคุณชายเฟื่อง เพื่อนสนิทหญิงปริมสินะ”

“กระหม่อม”

“ไม่ต้องราชาศัพท์หรอก พูดเหมือนตอนคุยกับหญิงปริมก็ได้ คิดเสียว่าผมเป็นเพื่อนอีกคนแล้วกัน”

เพียงเท่านั้นพรเทพก็ถือวิสาสะเงยหน้าขึ้นมองคู่หมายของเพื่อน

ท่านชายอัสนีเป็นชายหนุ่มรูปร่างภูมิฐานอย่างชายไทย ไม่ได้บึกบึนแต่ก็ไม่ได้ผอมบาง ผิวขาวผุดผาด รับกับเครื่องหน้าไร้ที่ติ เพราะมักมีรอยยิ้มใจดีประดับอยู่ตลอดเวลา ไหนจะกลิ่นน้ำปรุงหอมสดชื่นนั้น ยิ่งส่งเสริมให้เขาดูเป็นหนุ่มเจ้าสำอาง คงจะดูแลตัวเองดีพอสมควร

หรือมีคนคอยดูแลกันนะ

“ท่านหญิง” พรเทพีลอบกระซิบเสียงเบาเมื่อสบโอกาสที่ท่านชายอัสนีและพระองค์สุกำลังสนทนากัน

“อ้อ”

“ท่านชายอัสนียังไม่มีครอบครัวแน่นอน”

“หญิงจะไปรู้ได้ยังไงเล่า” ตอบกลับเสียงยุง ก่อนจะหันไปขมวดคิ้ว “ทำไมถามอย่างนั้นกัน”

“ไม่รู้สิ ท่านดูเนียบอย่างบอกไม่ถูก แต่ก็อาจจะเพราะมางานแบบนี้ จะเนียบทุกกระเบียดนิ้วก็คงไม่แปลกมั้ง”

“แต่พอคุณเฟื่องพูดก็กลัวเหมือนกันแฮะ เคยได้ยินท่านแม่เล่าว่าท่านป้า พี่สาวท่านแม่เคยโดนหลอกเหมือนกันนะ ชายคู่หมายมีครอบครัวแล้วนะ”

ได้ยินอย่างนั้นพรเทพจึงจับตามองท่านชายผู้นั้น
หากไม่ให้ขัดขวาง ก็คงต้องขอช่วยเพื่อนตรวจสอบนิสัยใจคอ
เสียหน่อย ไม่อยากอคติ แต่ใจของคนร้อยพ่อพันแม่มันยากแท้
หยั่งถึงนัก

“หญิงปริม”

เสียงเรียกจากด้านหลังเรียกสติทั้งสองให้กลับเข้าร่วม ท่าน
ชายอัลและพระองค์สุกำลังสนทนาออกธเกี่ยวกับเรื่องการทำงาน
ทั้งสองจึงหันกลับไปทางต้นเสียง

“พี่ชาย กว่าจะกลับมาได้” ไพรพิศรพี่พ่อพี่ชายที่หายจากวง
สนทนาไปนาน

“ก็เจอกับพรรคพวกของคุณหญิงแพงพอดิ มาปรึกษาเรื่อง
อาจารย์ฝึกหัด ก็เลยคุยกันยาวไปหน่อย”

“จริงด้วยครับ พี่แพงบอกว่าจะโทรศัพท์ไปหาพี่ชายเปลว
หลายวันแล้ว คงเป็นกังวลมากเชียว” พรเทพเฝ้าทับ กับพี่ชายเพื่อน
ก็สนิทกัน เพราะเวลาไปหาท่านหญิง นอกจากท่านชายเปลวจะช่วย
ท่านแม่เลี้ยงน้องสาวแล้ว ก็ต้องเลี้ยงเขาด้วย

แต่บางทีก็ขี้แงล่ะ ตัวตั้งต้นพาพวกเขาเป็นต้นไม้

“ก็พี่สาวเราจะได้บรรจุแล้วนะสิ ไว้บรรจุเป็นอาจารย์ประจำ
ภาคเมื่อไหร่ คงต้องเลี้ยงฉลองกันหน่อยนะ”

ท่านชายเปลวเป็นชายหนุ่มมาดสุ่ม สมกับเป็นอาจารย์ภาค
วิชาภาษาต่างประเทศประจำคณะอักษรศาสตร์ แต่จะบอกว่าเป็น
เพราะหน้าที่การงานก็ไม่ถนัดนัก เพราะท่านชายก็สุ่มเช่นนี้มาแต่
ไหนแต่ไร มีชนบ้างตามช่วงวัย แต่เพราะมีน้องสาวหลงมาเลยต้อง
ทำตัวเป็นพี่ชายจนชิน

ซึ่งทุกครั้งที่พรเทพได้เจอกับท่านชายเปลว มักจะมีแต่ความ
รู้สึกอบอุ่นเหมือนได้เจอญาติผู้ใหญ่ อีกทั้งท่านชายนี่ละที่เป็นคน
สนับสนุนให้เขาเลือกเรียนตัดเลื้อยอย่างที่ตั้งใจ แทนการเรียนต่อ

มหาวิทยาลัยที่เขาไม่ชอบ

“แล้วนั่นพี่แฟงคุยอยู่กับใครคะ เหมือนจะเป็น...ลูกศิษย์พี่ชายใหม่คะ เขามาแนะนำตัวกับหญิงอยู่” ไปรพีศรพีชะเง้อคอยาวมองไปยังพี่สาวคนโตของภาณุรัตน์ โคนขนاب้างด้วยหญิงสาวสองคนที่พอคั่นหน้าตอนเช้างาน ส่วนตริณาราก็กำลังเดินมาทางนี้

“ใช่ หม่อมหลวงพลอยชมพูจากวังอิศราเวทนะ เธอเป็นนิสิตในคณะ” ท่านชายเปลวพูดจบร่างของตริณาราก็ก้าวถึงวงสนทนาพอดี ด้วยท่าทางเปื้อนอาย

“เป็นอะไรเจ้าฟ้าง” พรเทพเื่อยถามน้องสาว

“ฟ้างเบื่ออะ ฟ้างไม่ชอบงานแบบนี้ ทุกคนก็รู้”

“หญิงก็ไม่ชอบ จริงๆ แค่จัดงานวันคล้ายวันประสูติให้เด็จพ่อก็พอแล้ว”

“จริงค่ะ”

“คุณหญิงฟ้างไม่งาม” เจ้าของชื่อเม้มปากหมับ ไม่กล้าสบตาพี่ชาย “พูดอย่างนี้ได้ยังไง พี่ชายเปลวก็อยู่ตรงนี้ได้ด้วยนะ”

“ก็...”

ท่านชายเปลวแยมรอยยิ้มแล้วยกมือลูบศีรษะน้องเล็กสุดท้องในวงสนทนา

“ไม่เป็นไรน่า พี่เข้าใจว่าเจ้าฟ้างคงไม่ได้เบื่อเพราะงานที่พี่จัดแต่เป็นเพราะคนมากกว่า จริงไหม”

“พี่ชายของฟ้าง” เบะปากแล้วสวมกอดพี่ชายต่างสกุลอย่างกับลูกน้อยทำให้พรเทพหรีตามอง “อะไร ก็เจ้าเฟื่องดูฟ้างก่อน”

“แต่อย่าทำแบบนี้กับใครที่ไม่สนิทละ บางทีเขาอาจจะไม่ได้เข้าใจเจตนาเราเหมือนพี่ก็ได้” ท่านชายเปลวเอ่ยเตือนในเวลาต่อมาทำให้น้องน้อยหงอลง

“คะ ฟ้างขออภัยค่ะพี่ชาย”

สุดท้ายพรเทพก็แยมรอยยิ้มให้น้องเล็กกับท่าทางน่าเอ็นดู

นั้น

“ไปเดินรำดีกว่าไหม หญิงปริม เปิดพลอร์กับพี่หน่อย” ท่านชายเปลววางแก้วแชมเปญบนโต๊ะข้างตัว ตีตกระคุมสุทอย่างภูมิฐาน แล้วยื่นมือมาตรงหน้าน้องสาว

“อะไรกัน ไม่เปิดพลอร์กับพี่ก็อย่าล่ะคะ” พูดถึงพี่สะใภ้อย่างหม่อมกุลณาด นพจักร แม่ของลูกของท่านชายเปลวที่ตอนนี้หายไปตั้งแต่ทั้งลูกชายวัยสามขวบ

“ตาหญิงอแง สงสัยไม่โปรดงานเลี้ยงอย่างอาเขา แม่เขาเลยพาไปกล่อมอยู่ข้างนอก”

คุณอาคนสวยหัวเราะเสียงใส ก่อนจะวางมือลงบนมือพี่ชาย “นั่นก็ไปกันคะ”

สองร่างของพี่น้องนพจักรพากันออกไปกลางพลอร์แล้ว เป็นที่จับจ้องจากทั่วทั้งโถงของวังนพจักร พรเทพีเห็นอย่างนั้นก็อดไม่ได้ที่จะยื่นมือออกไปตรึงหน้าน้องสาวเช่นกัน

“อะไร ฟางเหยียบเท้าขึ้นมาละอย่าร้องเชียวนะ”

“จะรอดูเหมือนกันว่าคนเหยียบกับคนโดนเหยียบใครจะเจ็บกว่ากัน”

ตริณาราศีหน้ายู่ใส่พี่ชาย แต่ก็จับมือคนเป็นพี่ออกไปกลางพลอร์ตามเพื่อน

ท่านองเพลง “พลอร์เฟื่องฟ้า” จากต้นฉบับอย่างวงดนตรีสุนทราภรณ์ ถูกบรรเลงโดยวงดนตรีจากกองดุริยางค์ทหารเรือ ดังก้องไปทั่วโถงใหญ่ เจ้าของงานออกไปเปิดพลอร์แล้ว เพียงเท่านั้นแขกเหรื่อก็พากันไปร้องเล่นเต้นรำกันที่พลอร์ให้วักไขว่

“ฝ่าบาท”

เสียงทุ้มนุ่มนั้นมาพร้อมกับร่างสูงสง่าของผู้กองผู้ควบคุมวงดนตรี พระองค์เจ้าสุริยฉัตรเพียงแค่อยินเสียงก็รีบหันไปยิ้มทักทาย

“ผู้กอง คิดว่าวันนี้จะมาไม่ได้เสียแล้ว”

“กระหม่อมสะสางภารกิจเสร็จสิ้นได้ก็รีบมาที่นี่เลยพะย่ะค่ะ รู้สึกผิดนักที่อุตส่าห์รับคำไว้แล้วว่าจะมาสีไวโอลินถวาย สุดท้ายก็ไม่สามารถ” ภากรในชุดสูทสากลอยู่ในท่าสรวมจนผู้ใหญ่อึ้งต้องตบปาก

“เอาเถอะน่า การที่ผู้กองจัดหางดนตรีมาให้เราได้ก็ถือว่าเป็นของขวัญแล้วละ ชอบใจมากนะ” ภากรยิ้มรับพร้อมค้อมตัวประจบกับจังหวะที่มีแขกมาถวายความเคารพเจ้าของงาน ภากรจึงเลือกที่จะหลบฉากออกมา มองไปรอบๆ เห็นพ่อและพี่ชายอยู่อีกมุมของโถงก็หมายใจจะเดินไปหา

ระหว่างเป็นไปนั้นก็มองไปยังวงดนตรีภายใต้การบังคับบัญชาของเขา ทุกอย่างดูเรียบร้อยดี ค่อยเบาใจแม้เขาไม่ว่างมาช่วยจัดการวงก็ยังสามารถแสดงได้

ก่อนหน้านี้เขาติดภารกิจด่วนจากผู้บังคับบัญชา แผนงานฉลองรัฐธรรมนูญในส่วนของกองดุริยางค์มีการเปลี่ยนแปลงจนต้องไปประชุมด่วน ทำให้เขาไม่สามารถมาร่วมวงสีไวโอลินได้ทัน

ขายาวหยุดยืนอยู่ที่มุมหนึ่ง เมื่อสายตาเขาจับจ้องไปยังกลางฟลอร์ มีคู่เต้นรำคู่หนึ่งที่หยุดสายตาเขาไว้ได้

ผู้หญิงเป็นสาวสวยวัยสะพรั่งในชุดราตรีสีเหลืองสดใสรับกับผิวขาวสว่างและดวงหน้าจิ้มลิ้ม

ส่วนฝั่งผู้ชาย รูปร่างสูงโปร่งสมสัดส่วนของชุดสูท ไม่หลวมโคร่งแต่ก็ไม่รัดตึงเกินไป ใบหน้าจะว่าหล่อก็หล่อหยาดฟ้ามาสู่ดิน แต่ถ้าชมว่าสวยก็คงไม่ผิดนัก

ดูดีอย่างบอกไม่ถูก

และยังมาพร้อมกับการรอยยิ้มแสนอบอุ่นนั้น ยิ่งทำให้คุณชายผู้นั้นดูน่ามองไปหมดทุกท่วงท่า

คุ้นเหลือเกิน

“ว่าอย่างไรนะ วันอังคารเธอจะโดดเรียนคาบอาจารย์เปลว

เหวอคุณพลอย” เสียงพูดคุยไม่ได้ดังมากเท่าไรเพราะเสียงดนตรีกลบ แต่ถ้าอยู่ใกล้หน่อยก็คงได้ยินเช่นที่ภากรกำลังทำเป็นไม่สนใจแล้วมองรอบตัวต่อไป

แต่มันก็ยังดังเข้าหูเขาอยู่นั่น

“ใช่ เพราะฉันคงตื่นไม่ไหว คืนวันจันทร์ฉันมีนัดที่มูแลงรุจ” สาว ๆ กลุ่มนั้นส่งเสียงฮือฮาเล็กน้อย ก็แน่ละ มูแลงรุจนั้นเป็นไนต์คลับชื่อดังบนถนนราชดำเนิน

คงจะไปเมาเต็มที

แต่ไปเมาโดยเสียการเสียนงานก็ไม่ค่อยน่าดูชมเท่าไรนะ

“แล้วจะให้พวกฉันบอกอาจารย์ว่ายังไง”

“ก็บอกว่าฉันป่วยแล้วกัน ปวดหัวท้องเสียอะไรก็ว่าไป”

“แต่ทำแบบนั้นจะดีหรือคุณพลอย หากโดนจับได้คงถูกหักคะแนนไม่เหลือแน่”

“ก็อย่าให้โดนจับได้สิ โกหกให้มันแนบเนียนหน่อย”

ภากรแยมรอยยิ้มบางกับความคิดของเด็ก ๆ หันไปรับแก้วแชมเปญจากบริการมาจอร์มฝีปาก

“อ้อ นั่นไง คุณชายพรเทพที่พวกเธอถามหา”

เสียงนั้นคงเป็นหญิงสาวที่ชื่อคุณพลอย ภากรลอบมองตามนิ้วเรียวที่ชี้ไปยังกลางฟลอร์

คือผู้ชายคนนั้นแหละ คุณชายพรเทพ

ชื่อเพราะอีกทั้งรูปก็งาม

“รูปร่างงามจัง น่าอิจฉาคุณหญิงฟางเลยนะคะ มีพี่ชายหล่อขนาดนี้”

“อ้อ แต่ก็น่าเสียดายมากกว่า”

ภากรถึงกับขมวดคิ้วแล้วหันไปมองยังคนพูด ก็คุณพลอยอะไรนั่นคนเดิม

น่าเสียดายอะไรกัน

“อ้อ ที่เป็นลูกเมียน้อยนะหรือคะ”

“ใช่ อีกทั้งการศึกษาที่จบแค่มัธยม ไม่ยอมเรียนต่อมหาวิทยาลัย อาจจะเป็นเหตุผลที่ท่านพ่อเธอไม่กล้าพาไปหมั้นหมายกับใคร”

“แต่คุณหญิงฟางกับท่านหญิงปริมจับตั้งคอลเลจจากปีนั่ง เห็นว่าสนิทกับคุณชายมาก เธอไม่เงินอายหรือคะที่คบกับคนแบบนี้”

“ไม่รู้สิ อยากรู้เหมือนกันนะ ว่าอะไรที่ทำให้ท่านหญิงเป็นเพื่อนกับคุณชายได้ หากไม่มีศหม่อมราชวงศ์ ก็เป็นแค่ช่างตัดเสื้อคนหนึ่งเท่านั้นเอง”

ภราชมวดคิดแน่ว่าเก่า คำพูดแต่ละคำนั้น เขาไม่คิดว่าจะออกมาจากปากหญิงสาวที่มีการศึกษาอย่างนั้นได้

แต่เขาก็ไม่ได้มีบทบาทอะไรกับบทสนทนา นี้จะออกตัวก็ไม่ว่าจะหาเหตุผลใดมารองรับ

ถึงจะคุกรุ่นตั้งแต่คุณชายโดนเหยียดหยามด้วยคำว่าลูกเมียน้อยแล้ว

ลูกเมียน้อยแล้วอย่างไร

“คงเพราะคุณชายพรเทพไม่ได้ให้คำกบยศศักดิ์มากกว่าความเป็นคนกระมังคะ”

หือ...

ภากรหันไปข้างตัว ที่มาของเสียงแทรกนั้นดังพอสมควร ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเจ้าของเสียงนั้นคือหนึ่งในบุคคลในบทสนทนา

ไปพิศพรพิวงแก่น้ำลงบนโต๊ะคือกเทลด้านข้างเสียงดัง แล้วก้าวเท้าออกไปตรงหน้าหัวใจกลุ่มซุบซิบอย่างคุณพลอยอะไรนั่นที่ตอนนี้ตกใจจนตาเบิกโต

“ขอประทานโทษที่แทรกบทสนทนา แต่เห็นวากำลังพูดถึงดิฉัน เลยจะมาไขข้อข้องใจ”

“ท่านหญิง” พลอยชมพูร้องเรียกเสียงเครือ ท่านหญิงดูห่าง
เหินมากกว่าเมื่อตอนเธอเข้าไปทักทายก่อนเข้างาน

โดยเฉพาะสรรพนามแทนตัวว่าดิฉันนั่นนะ

“อ้อ หม่อมหลวงพลอยชมพู ลูกศิษย์ของพี่ชายเปลวที่เพิ่ง
ทักทายเราไปตอนก่อนเข้างาน เราจำได้”

“...”

“อยากพูดอะไรไหม ไม่เช่นนั้นเราจะพูด แล้วห้ามขัด”

หม่อมหลวงพลอยชมพูเฝ้าปากแน่นไม่กล้าเอ่ยปาก ตอนนี
คนรอบข้างเริ่มหันมามองที่ละนิดทีละหน่อย เพราะท่าทีของ
ท่านหญิงดูไม่ได้มีอารมณ์ที่ดีนัก

ก็ท่าทางกอดอกจนน่าเกรงขามอย่างนั้นนะ

“การที่ชาติกำเนิดของคุณชายพรเทพเป็นอย่างไร นั่นไม่ใช่
เรื่องสำคัญที่จะทำให้เราตัดสินใจว่าจะคบเป็นเพื่อนหรือไม่ รวมถึง
การศึกษาที่คุณชายเลือกเองด้วย”

“...”

“ชีวิตนี้ไม่ได้มีแค่เรียนจบปริญญาถึงจะเป็นหน้าเป็นตาได้
หรอกนะ รวมถึงการที่มีแม่เป็นภรรยาเองด้วยเช่นกัน”

“...”

“สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องที่ใครจะสามารถเอาไปพูดเหยียดหยาม
อย่างไรก็ได้ตามอำเภอใจ เพราะมันจะสื่อถึงภาษา...และสกุลของ
เธอ หรืออิสรภาพที่เธอถูกผู้อื่นเป็นนิจหรือ”

“...”

ภากรเห็นได้อย่างชัดเจนจากตรงนี้ว่าคุณพลอยชมพูใน
ตอนนี้ เปลี่ยนจากท่าทีตกใจเป็นความโกรธถึงที่สุดเมื่อโดนถากถาง
อย่างเจ็บแสบ

“โกรธเหรอ” ท่านหญิงถามพร้อมไปรยยิ้มเยือกเย็น “เช่นนั้น
ก็จำอารมณ์โกรธนี้ไว้ ว่าโดนคนอื่นเหยียดหยามดูบ้างมันเป็น

อย่างไร”

“...”

“หากยังมีความคิดพร้อมดูถูกทุกคนอย่างไม่ไว้หน้าใครแบบนี้ แต่ยังเพคะเพขาเกล้ากระหม่อมกับดิฉัน หรือราชินิกุลคนอื่น ๆ เช่นนั้นก็เลิกนับถือกันไปเถิด เพราะดิฉันก็ถือว่าเป็นมนุษย์ที่เทียบเท่ากับคุณชายพรเทพีเช่นกัน”

ภรรยาที่ยิ้มมุมปากแล้วจดริมฝีปากกับแก้วแชมเปญ ทำเป็นไม่รู้เหตุการณ์นั้น แต่ก็แอบประทับใจกับคำพูดของท่านหญิงปริมที่ไม่ปล่อยยให้เพื่อนโดนดูถูกเช่นนั้น

“อ้อ และเรื่องสุดท้าย”

“...”

“หากไม่เป็นการรบกวนจนเกินไป ขอความกรุณาไม่พูดถึงบุพการีใครด้วยสรรพนามที่ไม่ให้เกียรติเช่นนั้นอีก และหากไม่รู้เรื่องความสัมพันธ์ของเขอย่างลึกซึ้ง ก็หยุดปากพล่อยเสียด้วยความรักของท่านลุงและหม่อมแม่เล็กไม่ใช่เรื่องที่ใครจะนำมาเล่าผิด ๆ ได้ตามอำเภอใจ ขอขอบคุณ”

นี่แสดงว่าท่านหญิงคงได้ยืนตั้งแต่ต้นเหมือนเขาลิณะ เก็บครบหมดทุกหัวข้อ

แต่ก่อนจะได้คิดอะไรต่อไป วงสนทนานั้นก็ถูกแทรกด้วยเจ้าของหัวข้อสนทนาอย่างคุณชายพรเทพี

“ท่านหญิง เกิดอะไรขึ้น” พรเทพีตะแชนท่านหญิงเบา ๆ โดยไม่รู้เรื่องก่อนหน้า ซึ่งถือว่าดีแล้ว เพราะอย่างนั้นท่านหญิงจึงทำแค่จับมือเพื่อนแล้วลากให้ออกมาจากตรงนั้นพร้อมด้วยตริณาร่า

ภารมมองกลุ่มเพื่อนซึ่งเดินออกไปจากตรงนั้น หันกลับมาอีกทีก็เห็นกลุ่มหญิงสาวช่างกระตือรือร้นช่วยกันปลอบใจเพื่อน

เพียงจะเคยเจอการลับฝีปากของพวกผู้หญิง อย่างกับฟังละครในวิทยุ

“ยืนทำอะไรอยู่ตรงนั้นตั้งนาน” ภาคย์เอ่ยทักน้องชายเมื่อเห็น
ร่างสูงเดินเข้ามาหา

“ก็มองบรรยากาศไปเรื่อย ๆ นะครับ ไม่มีอะไร”

ถึงเรื่องนั้นจะน่าตื่นตาตื่นใจขนาดไหน เขาก็เลือกที่จะไม่เล่า
ให้ใครฟังดีกว่า ตรงนั้นก็ดูไม่มีใครจับใจความได้ ท่านหญิงก็คงไม่
อยากให้เพื่อนรู้สึกไม่ดีด้วยเช่นกัน

เช่นนั้นเขาจะสงบปากสงบคำแล้วกันนะ

ร่างโปร่งบางในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวไร้สูททั้งตัวลงนั่งยอง ๆ
ข้างบันไดทางขึ้นตำหนักใหญ่ของวังนพจักร ตอนนี้ด้านนอกแทบ
ไม่มีใคร แหกหรือส่วนใหญ่นสนใจแต่การเดินร่ำอยู่ด้านในทั้งนั้น
พรเทพจึงแยกตัวออกมารับลมข้างนอกให้หายอึดอัด

หมายถึงอึดอัดทางใจนะ

เขาคาดคั้นท่านหญิงปริ้มแล้วว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น เขา
เห็นตั้งแต่ท่านหญิงเดินเข้าไปประจันหน้ากับหม่อมหลวงคนนั้นแล้ว
จนเห็นท่าที่ดูไม่ดีถึงได้รับลากตริณารอออกจากวงเต็นรำ

ที่แท้ก็เกิดจากเขาที่เป็นต้นเหตุของปัญหานี้เอง

ถึงจะพยายามบอกตัวเองมาตั้งแต่เด็กว่าอย่าเอาเรื่องแบบนี้
มาใส่ใจ แต่เอาเข้าจริง เขาก็ไม่เคยปฏิเสธความรู้สึกแย่ ๆ พวกนั้น
ได้เลย

ความรู้สึกพวกนั้นถูกฉาบทับไว้ด้วยท่าทีนิ่งเงียบเพื่อไม่ให้ใคร
ต้องมาเป็นกังวล

แต่เป็นเขาเองที่รู้อยู่แกล้งว่ากำลังซุกซ่อนปัญหาอะไรไว้ในอก

ปากบางพ่นลมออกมาเพื่อถ่ายเทความอึดอัดในใจ เงยหน้า
มองฟ้าที่มีดมิดเพราะเหมือนน้ำตากำลังจะเอ่อคลอลหน่วยตา

บ้าน่าพรเทพี ผ่านมาได้ตั้งยี่สิบกว่าปี ทนอีกหน่อยจะเป็นไร
ไป

สายหน้าจอนผมที่หิวจนเรียบนั้นฟูฟ่อง เวลานี้คนเริ่มทยอย
ออกมากันแล้ว เช่นนั้นเขาก็ควรกลับมาเป็นปกติแล้วกลับเข้าไปหา
ครอบครัวแล้วเช่นกัน

พลั๊ก

“อะ!”

แต่ในจังหวะที่ลุกขึ้นยืนแล้วหมุนตัวอย่างไม่ทันระวังนั้น ก็ชน
เข้ากับร่างสูงกำยำจนเสียการทรงตัว เป็นเหตุให้ร่างของเขาถูกโอบ
ไว้ด้วยท่อนแขนแกร่ง

แต่สิ่งที่ทำให้พรเทพีราวกับต้องมนตร์คงเป็นใบหน้าคมเข้ม
ตรงหน้ามากกว่า

“ขอภัยครับ” รู้สึกตัวได้ก็รีบดันตัวออกมา ก้มหัวขอโทษจน
เจ้าของร่างกำยำนั้นยกมือขึ้นโบกไปมา

“ไม่เป็นไรครับ คุณไม่เห็นนี่นา” เสียงทุ้มว่าออกไป ทำให้
พรเทพีเงยหน้าขึ้นมอง

ใบหน้าคมคร้ามอย่างชายไทยนั้นคั่นตาอย่างไรบอกไม่ถูก

“ถ้าไม่เป็นไรแล้วขอตัวนะครับ”

เขาคนนั้นว่าอีกครั้งด้วยรอยยิ้มก่อนจะเดินจากไป

ยิ่งเห็นรอยยิ้มยิ่งคั่นเข้าไปใหญ่

ใครกัน คิดสิดิิด ความทรงจำเหมือนอยู่แค่เอื้อมนี้เอง

พรเทพีขมวดคิ้วขบคิดถึงความทรงจำเลือนรางพลางก้าวขา
เดินขึ้นตำหนักไปด้วย

เมี้ยว...

เสียงแมวร้องออกมาจากฟุ่ไม้ คงเป็นแมวจริงที่พวกบ่าวใน
วังนี้คอยให้ข้าวให้น้ำนั่นแหละ

เอ๊ะ!

เสียงแมว

...

‘ผมจะได้เจอพี่ชายอีกไหม’

‘ไม่รู้สิ’

‘...’

‘หากเรามีวาสนาต่อกัน คงได้พบกันอีก’

...

“!” ดวงตากลมเบิกโพลงเมื่อเศษความทรงจำที่พยายามค้นหา
เด่นชัดขึ้นมา

ร่างโปร่งรับหมุนตัววิ่งไปตามทางที่ผู้ชายคนเมื่อครู่เดินจาก
ไป สายตาสอดส่ายไปทั่วลานกว้างตั้งแต่หน้าประตูดำหนัก จน
ตอนนี้วิ่งออกมาถึงหน้าประตูวัง แต่ก็ไร้แววร่างสูงใหญ่นั้น

“เฮ้อ” มือบางเท้าลงกับเข่า หอบหายใจเพราะวิ่งหน้าตั้งอย่าง
ไม่คิดชีวิต แต่ก็คว้าน้ำเหลว

อุตุส่าห้ได้พบกันอีกครั้งแล้วเชียว

คลาดกันไปอีกจนได้